

ΘΕΟΔ. ΑΝΤ. ΓΙΑΝΝΙΚΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ

30 Αύγουστου 1948

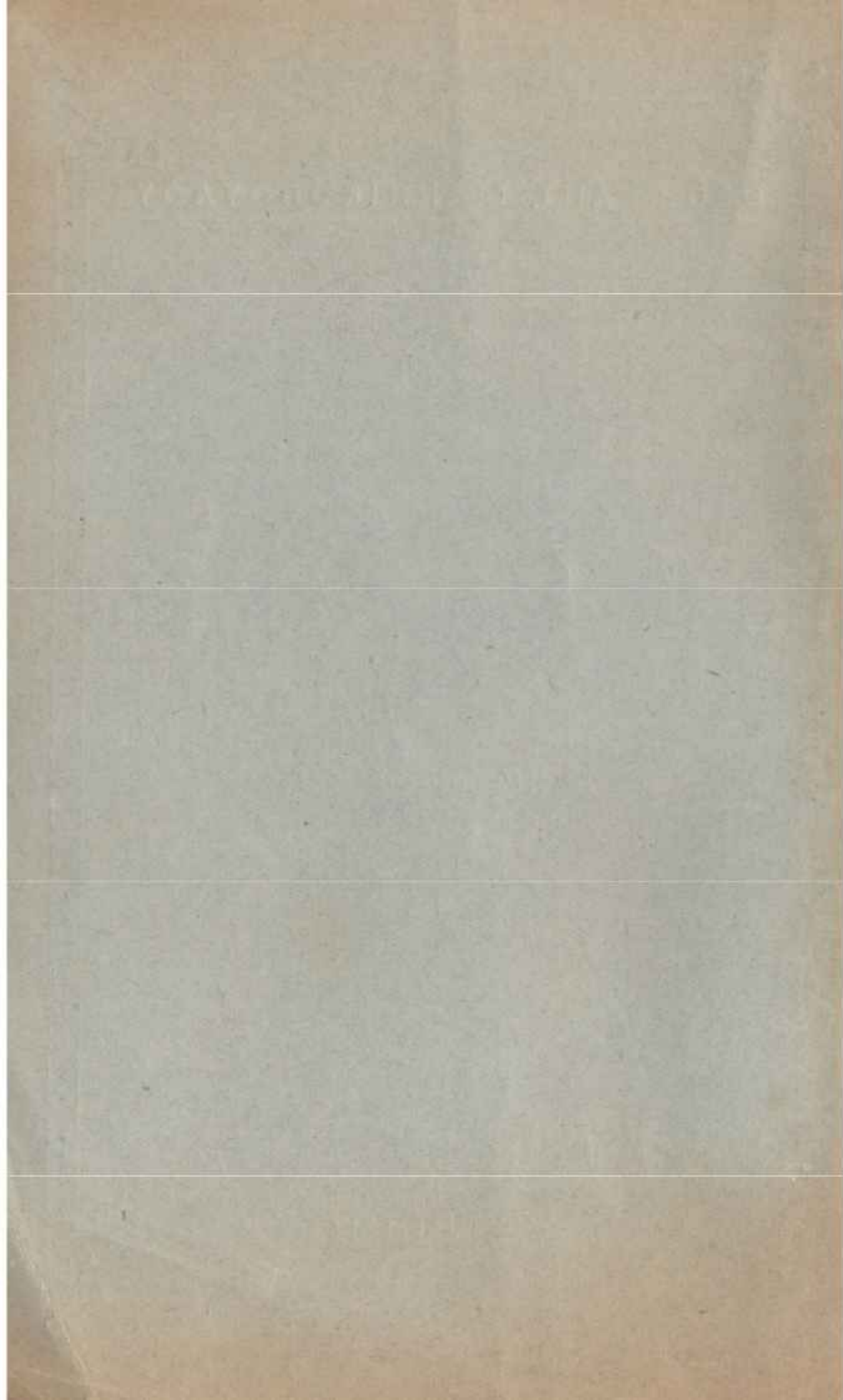
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Δ. ΚΑΓΙΑΣ

~~ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ~~ ΝΟΜΟΣ Α.

*Τὰ ἄνθη τοῦ Παρνασσοῦ
καὶ τοῦ Ἑλικῶνος ὑπῆρξαν
ἀείποτε τὸ ἱερώτερον μνημό-
συνον εἰς τοὺς τάφους τῶν
ἡρώων καὶ ἡ μεγίστη ἠθικὴ
ἀμοιβὴ εἰς τοὺς ἐπιζῶντας
μαχητάς.*

Θ. Α. Γ.

ΑΘΗΝΑΙ 1949

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ

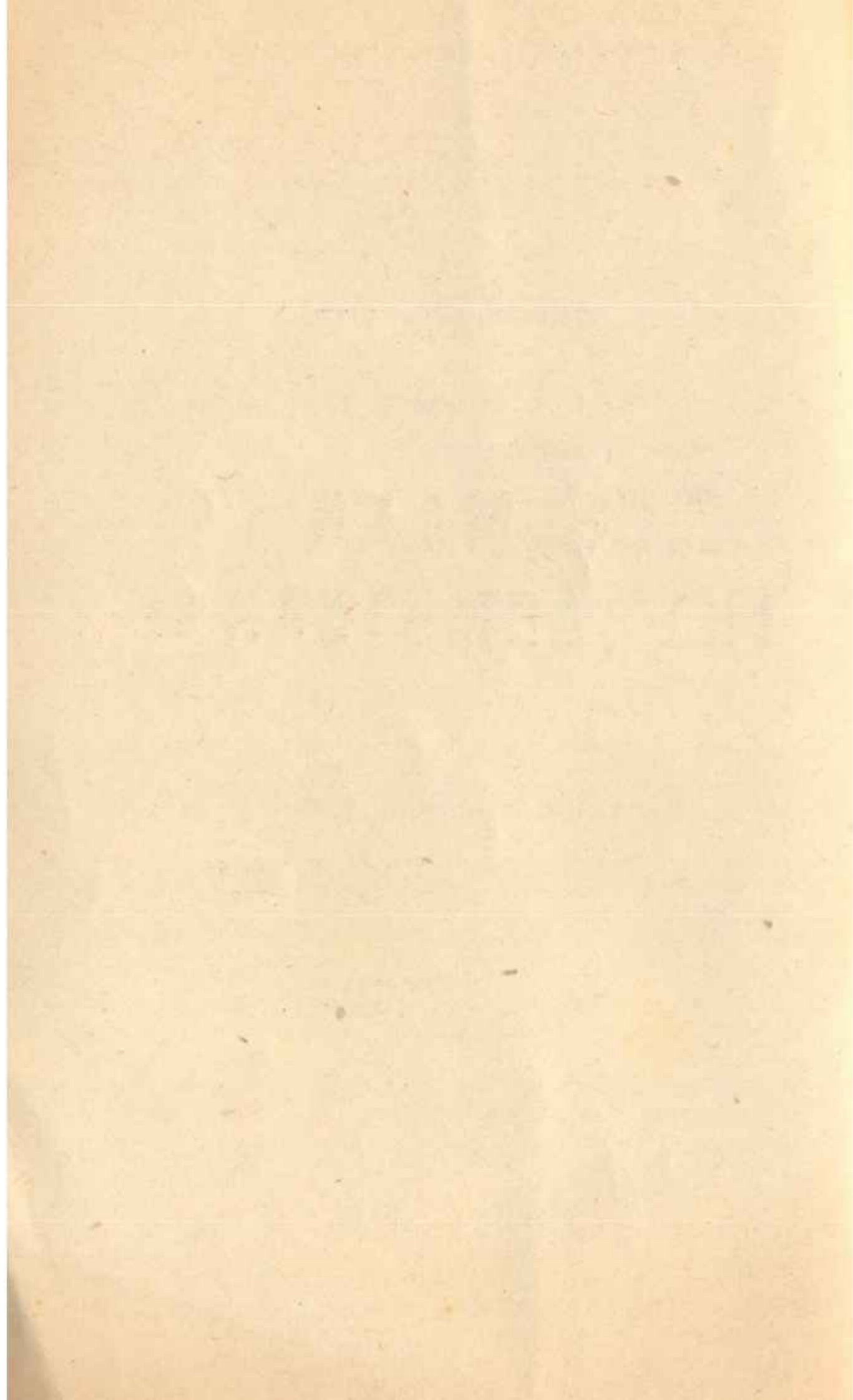
30 Αύγουστου 1948

*Τὰ ἄνθη τοῦ Παργασσοῦ
καὶ τοῦ Ἑλικῶνος ὑπῆρξαν
ἀείποτε τὸ ἱερώτερον μνημό-
συνον εἰς τοὺς τάφους τῶν
ἡρώων καὶ ἡ μεγίστη ἠθικὴ
ἀμοιβὴ εἰς τοὺς ἐπιζῶντας
Μαχητάς.*

Θ. Α. Γ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Δ. ΚΑΓΓΑΣ
ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Δ.

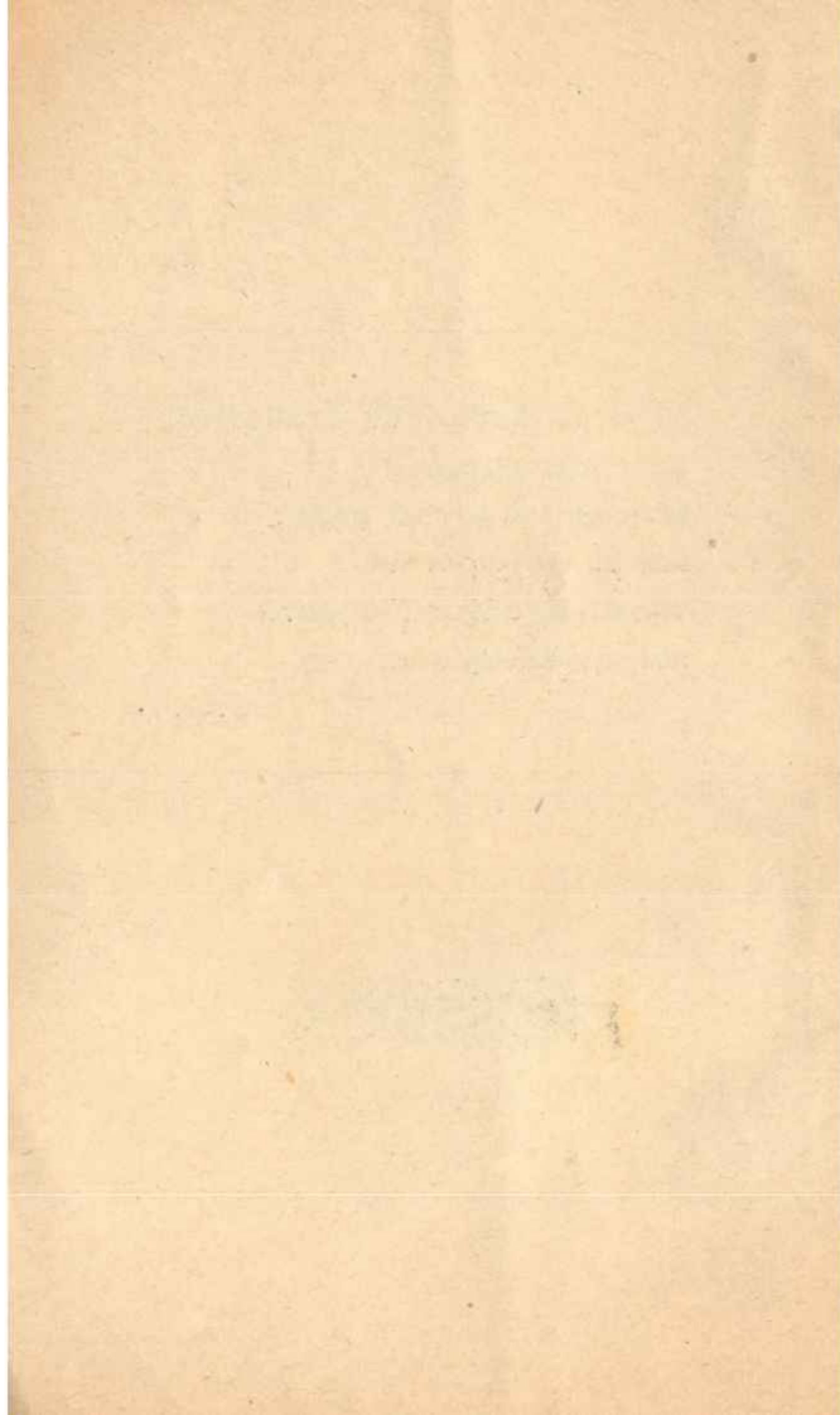
ΑΘΗΝΑΙ 1949

Κι' ὅταν διαβαίνουν σταυραῖτοι
ἀπὸ τῆ Δημητσάνα
δὰ χαμηλώνουν τὰ φτερά
καὶ δὲ νὰ χαιρετᾶνε
τῆς Δημητσάνας τ' ἄρματα
καὶ τὴν παλληκαριά της

Θ. Α. Γ.

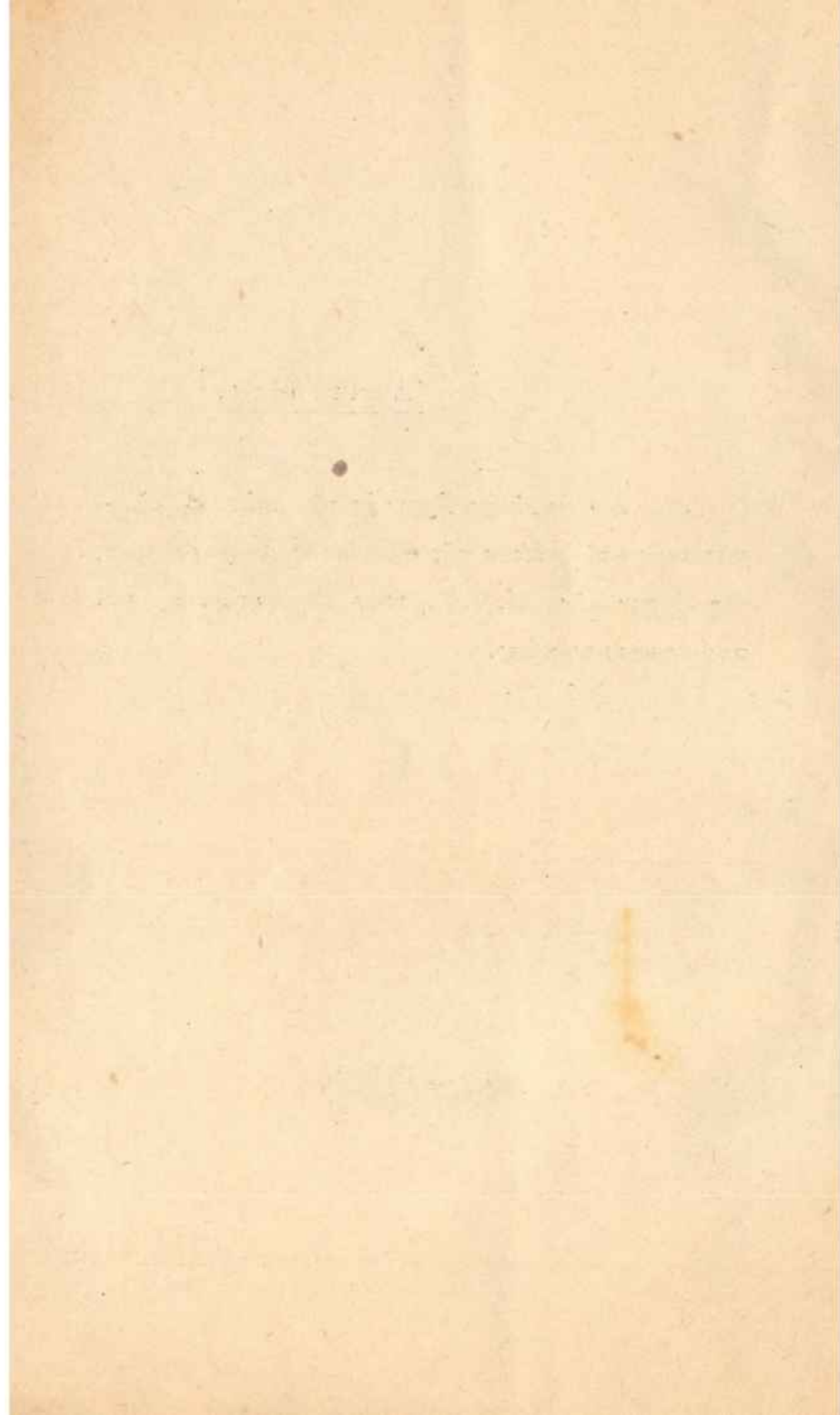

Ἀφιερῶται

Εἰς τὴν ἡρωϊκὴν Φρουρὰν τῆς πόλεως, ἀξιωματικούς καὶ ὀπλίτας τῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς, τὸν Λόχον τῶν Μ.Α.Υ., τοὺς Δημητριανίτας καὶ τὰς Δημητριανίδας.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Γεγονότα ιστορικά, ὡς ἡ μάχη τῆς Δημοτσάνης τῆς 30ης Αὐγούστου τοῦ 1948 καὶ ἡ πανωλεθρία ἦν ὑπέστη ἡ ἐρυθρὰ βαρβαρότης, ἐφ' ὅσον δὲν ἀποτελέσωσι παράδοσιν ἥτις νὰ μεταδίδεται ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν ταχέως καλύπτονται ὑπὸ τῆς λήθης. Ἡ ἱστορία βεβαίως πάντοτε τ' ἀναφέρει, πλὴν ὁμως δύσκολον καθίσταται εἰς ἓνα ἕκαστον ν' ἀνατρέχη ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν εἰς αὐτήν.

Τὸ κενὸν τοῦτο συμπληροῖ ἡ Λαϊκὴ Μοῦσα μὲ τὰ δημῶδη ποιήματα καὶ λογοτεχνήματα καὶ μάλιστα κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε συμβαίνει πολλάκις ἡ ἱστορία νὰ λαμβάνη παρ' αὐτῶν ὠρισμένας πληροφορίας τὰς ὁποίας ἀγνοεῖ.

Τὰ Ἑλληνικὰ δημῶδη ποιήματα καὶ λογοτεχνήματα ἀποτελοῦσι τὴν ζῶσαν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνοῦ ἐπαναφέροντα εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἀγῶνας καὶ κατορθώματα τῆς Φυλῆς παρωχημένων ἐποχῶν ὅπως γίνεται μὲ τὰ κλέφτικα τραγούδια.

Γεγονότα, πόλεις, καὶ ἄτομα κατέστη-

σαν πασίγνωστα καὶ θρυλικά μόνον καὶ μόνον διότι ἡ ποίησις καὶ ἡ λογοτεχνία ὠμίλησαν περὶ αὐτῶν.

Ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν Ὁμηρος δὲν θὰ εἶχομεν Ἰλιάδα καὶ ἐὰν ὁ Σολωμὸς δὲν ἐτοποθέτει τοὺς ἐλευθέρους πολιορκημένους εἰς τὸ Μεσολόγγι, τοῦτο θὰ ἦτο μία πόλις ὅπως καὶ τόσαι ἄλλαι.

Γρηγόριον τὸν Ε.' καὶ τὸν Ἀθανάσιον Διακὸν κατέστησεν θρυλικούς ἡ Μοῦσα τοῦ Ἐθνικοῦ ποιητοῦ Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου.

Ἐπιθυμοῦντες νὰ παραδώσωμεν οὐχὶ ὡς θρύλον ἀλλ' ὡς ἱστορικὴν ἀφήγησιν τὰ σύγχρονα ἐν Δημητσάνῃ ἠρωικὰ κατορθώματα τῆς ἐκεῖ φρουρᾶς καὶ τῶν ἐντοπίων ἐκδίδομεν τὸ παρὸν χωρὶς καμμίαν ἄλλην ἀξίωσιν πλὴν τῆς ἐκτεθείσης προθέσεως.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΑ

Η πόλις αὕτη ἥς τὸ ὄνομα εὗρηται ἀρρήκτως συνδεδεμένον μετὰ τῆς τε Αὐτοκρατορικῆς καὶ νεωτέρας τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἱστορίας, καὶ ἥς ἡ λάμψις διέσχισε φωτίζουσα τὰ σκότη τῆς τετρακοσιετοῦς δουλείας, δὲν εἶνε ὅσον θὰ ἔδει νὰ ἦνε γνωστὴ εἰς τοὺς Ἕλληνας.

Ἡ ἱστορία μόλις καὶ δι' ὀλίγων ἡσχολήθη περὶ αὐτῆς, οἱ λογοτέχναι καὶ οἱ ποιηταὶ τὴν ἐλησμόνησαν καὶ οἱ ἀρχαιολόγοι, δὲν εὗρον εἰσέτι τὸν χρόνον ὅπως ὑπὸ τὰ ἐρείπια ἀναζητήσωσι τὸν ἀρχαιότατο πολιτισμὸ τῆς.

Ἡ οἴκησις τῆς πόλεως ἐξαφανίζεται εἰς τὰ σκότη τοῦ ἀπωτάτου παρελθόντος. Τὰ ἐν αὐτῇ ὅμως σωζόμενα λείψανα τοῦ ἀρχαίου κόσμου ἐπιμαρτυροῦσιν ὅτι πολὺ πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῶν Ἑλλήνων κατώκουν ἐνταῦθα, διάφορα προελληνικὰ φύλλα, Πελασγοί, Λέλεγες, Κᾶρες κλπ.

Ἡ Ἀκρόπολις τῆς Δημητσάνης, ὁμοία τῆς τῶν Ἀθηνῶν, Μυκηνῶν, Τίρυνθος, Ἄργους, κλπ, ἔργον τῶν Πελασγῶν τῆς τρίτης χιλιετηρίδος ἀποδίδεται παρὰ τοῦ λαοῦ συνήθως εἰς ὑπερφυσικά ὄντα, τοὺς Κύκλωπας. (Κυκλώπεια τείχη).

Ἡ ἀκμὴ τῆς πόλεως διειρηθήθη καθ' ὅλην τὴν ἀρχαίαν, μέσην, καὶ νεωτέραν ἐποχὴν. Πλὴν ἡ μεμαρτυρημένη ἱστορία τῆς πόλεως, ἀρχεται τῷ 963 μ.χ. εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ Ἑλληνικὴ Αὐτοκρατορία εὗρισκετο εἰς τὸ μεσουράνημα τῆς δόξης καὶ τῆς ἀκμῆς τῆς.

Τοσοῦτον δὲ ἤκμαζον ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ παιδεία ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὥστε ὁ αὐτοκράτωρ Νικηφόρος ὁ Φωκᾶς ἐντεῦθεν προσέλαβε ὡς ἀρχιγραμματέα του ἐξ ἀπορορήτων τὸν Ἰωάννην Λαμπαρδόπουλον, καὶ ὁ Πατριάρχης Πολύευκτος ἀνηγόρευσε Σταυροληγιακὴν τὴν Μονὴν τῆς Θεομήτορος (Φιλισόφου).

Ἀμφότερα τὰ γεγονότα ταῦτα καταδεικνύουσι τὴν ἐξαιρετικὴν, τὴν προνομιούχον θέσιν ἣν κατεῖχεν ἡ Δημη-

τσάνα εἰς τὸν πλοῦτον τῶν Ἑλληνίδων πόλεων τῆς ἄχανοῦς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας.

Τὰ προνόμια δι' ὧν οἱ Ἕλληνες αὐτοκράτορες περιέβαλλον τὴν πόλιν, τὸ ἀκοίμητον ἐνδιαφέρον τοῦ ὑπερτάτου Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας ὑπὲρ τῆς πόλεως ταύτης, τὰ κοινοφελῆ ἰδρύματα, αἱ ἀκμάζουσαι Ἑλληνικαὶ Σχολαί της, τὰ μεγαλοπρεπῆ ἰδιωτικὰ καὶ δημόσια καθιδρύματα, οἱ ἐπιβλητικοὶ ναοὶ της κ.ἄ. καθίστων τὴν πόλιν ὁμοίαν ἂν οὐχὶ ὑπερτέραν τῆς τοῦ Μυστρᾶ.

Χαρακτηριστικόν τοῦ πλούτου καὶ τοῦ ἀνωτέρου πνευματικοῦ ἐπιπέδου εἰς ὃ εὐρίσκετο ἡ πόλις εἶνε ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ τὸ ὅτι ἡ παιδεία ἐν ταῖς σχολαῖς αὐτῆς παρείχεται τελείως δωρεάν.

Ἡ κατάλυσις τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ Ὄσμαν ἀνέδειξεν ἔτι περισσότερον τὴν πόλιν ταύτην ἐναργέστερον τὸν ἠθικὸν κόσμον ὃν περιέκλειεν ἐν ἑαυτῇ, ἀποδυθείσης τῆς πόλεως εἰς Ἐθνικοὺς καὶ Χριστιανικοὺς ἀγῶνας εὐθὺς ἀμέσως ἅμα τῇ καταλύσει τῆς ὑπερχιλιετοῦς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας.

Τοιαύτη δὲ ὑπῆρξεν ἡ ἠθικὴ ὑπόστασις τῆς πόλεως καὶ τοσοῦτον ἐπιβλητικὴ κατέστη αὐτὴ ὥστε καὶ εἰς τὸν βάρβαρον κατακτητὴν εἰσέτι ἐνέπνευσε θαυμασμὸν καὶ σεβασμὸν τοιοῦτον ὥστε καὶ τὰ προνόμια τῆς πόλεως νὰ σεβασθῆ καὶ μὲ ἕτερα τοιαῦτα νὰ καταστήσῃ τὴν Δημητσάναν πόλιν ἀληθῶς ἀδούλωτον καὶ ἐλευθέραν ἐν παντί.

Ἐν τῶν προνομίων τούτων τὸ καὶ σοβαρώτερον ἦτο ἡ ἀνακήρυξις τῆς Δημητσάνης ἱερᾶς πόλεως ὡς ἡ Μέκκα καὶ ἡ Μεδίνα.

Τῶν προνομίων τούτων, ποιησάμενοι χρῆσιν οἱ Δημητσανῖται ἐρρίφθησαν μετὰ φανατισμοῦ εἰς τὴν ἀνάπλασιν τοῦ ἔθνους καὶ προετοιμασίαν τούτου πρὸς ἐπανίδρυσιν τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας.

Πρῶτον μέλημα τούτων ἦτο ἡ ἀναδιοργάνωσις τῆς Σχολῆς καὶ ἡ μεταφορὰ ταύτης ἐκ τῆς Μονῆς Φιλοσόφου εἰς τὴν πόλιν ἐνθα ἐδίδασκον οἱ Μεγάλοι διδάσκαλοι

τοῦ Γένους Γεράσιμος Γούνας, Ἀγάπιος Λεονάρδος, Ἀγάπιος Ἀντωνόπουλος κ ἄ. Εἰς τοιαύτην δὲ ἀκμὴν ἀνῆλθεν ἡ Σχολὴ αὕτη ὥστε συνέρρεον ὑπερτριακόσιοι νέοι ἔτησίως διψῶντες μαθήσεως, ἐξ ὄλων τῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν μηδὲ τῆς Θράκης καὶ μικροῦς Ἀσίας ἐξαιρουμένων.

Ἡ βιβλιοθήκη τῆς πόλεως ἧς μέγα μέρος κατεστράφη κατὰ τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν κατασκευὴν φυσεκίων παρέσχεν ἀξιόλογον συμβολὴν εἰς τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ Ἔθνους.

Ἐπτὰ Πατριάρχαι καὶ ὑπὲρ τοὺς ἑβδομήκοντα Ἀρχιερεῖς μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ὕστατος τῶν Ἑλλήνων Ἐθνάρχης καὶ πρῶτον θυμὰ τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ε΄ καὶ ὁ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πολέμαρχος ἀρχιεπίσκοπος Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός, ὁ τὴν Σημαίαν τῆς Ἐπαναστάσεως ἀναπετίσας ἐν τῇ μονῇ τῆς Ἀγίας Λαύρας ὑπὸ τὰς πτυχὰς τῆς ὁποίας οἱ Ἕλληνες ὠρκίσθησαν «Ἐλευθερία ἢ Θάνατος» ἐν Δημητσάνῃ ἐγεννήθησαν καὶ ἐν τῇ Σχολῇ ταύτῃ ἐξεπαιδεύθησαν.

Τὰς τύχας τοῦ Ἔθνους καὶ κατὰ τοὺς τέσσαρας αἰῶνας τῆς δουλείας διηύθυνον κατὰ μέγιστον μέρος Δημητσάνιται, ἧ ἐκ Δημητσάνης λαβόντες τὰ φῶτα τῆς παιδείας τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ Ἐθνικισμοῦ.

Ἡ δρᾶσις τοῦ Γρηγορίου τοῦ Ε΄ τοῦ Παλαιοῦ Πατρῶν Γερμανοῦ τοῦ Ἀνανίου τῆς Λακεδαίμονος, τῶν Σπηλιωτόπουλων κλπ. ἐπιμαρτυροῦσι τὸν τρόπον καὶ τὴν αὐταπάρνησιν μεθ' ὧν οὗτοι εἰργάσθησαν ἵνα προπαρασκευάσωσι καὶ ὀδηγήσωσι τὸ Ἔθνος εἰς τὴν 25ην Μαρτίου τοῦ 1821.

Ἐτέρα μεγίστη προσπάθεια ἦν κατέβαλεν ἡ Δημητσάνα εἶνε καὶ ἡ πολεμικὴ προπαρασκευὴ τοῦ Ἔθνους καὶ ἡ περὶ τὰ ὄπλα κατάρτισις αὐτοῦ.

Καὶ πρὸς τοῦτο συνεστήθησαν ἐνταῦθα 16 πυριτιδοποιεῖα καὶ ἕτερα ἐργαστήρια πολεμικῆς φύσεως ὡς χυτήρια μολύβδου, εἰδῶν ἐξαρτήσεως κλπ. Καὶ οὕτως ἤρχισεν ἡ Δημητσάνα μεταβαλλομένη εἰς ἀπέραντον πολεμικὸν ἐργοστά-

σιον, εἰς ὃ ἐσφυρηλατοῦντο τὰ μέσα τῆς ἀποτινάξεως τῆς Σουλτανικῆς κυριαρχίας καὶ τῆς ἀναστηλώσεως τοῦ δικεφάλου Ἄετοῦ.

Ἄπαντες οἱ Δημητσανῖται προσέφερον τὰ πάντα διὰ τὴν προετοιμασίαν ταύτην τοῦ Ἔθνους. Τὸν πλοῦτον των, τοὺς ἑαυτοῦς των, τὰ τέκνα των.

Τὰ παρασκευαζόμενα ἐφόδια ἀπέκρυπτον καὶ συνετήρουν ἐπιμελῶς εἰς κρύπτας γνωστάς εἰς ὄλους καὶ μόνον ἐκ τοῦ βαρβάρου ἀποκρυπτομένας καὶ τοῦτο διότι οὐδεὶς οὐδέποτε ἐκ Δημητσάνης Ἐφιάλτης, οὐδεὶς Θανάσης Βάγιας, οὐδεὶς Πήλιος Γούσης, οὐδεὶς Γῶγος Μπακόλας.

Καὶ ὅταν ἐσήμανεν ὁ κώδων τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἔθνους ὃν χεῖρες Δημητσανιτῶν ἔκρουσαν καὶ τὸ Ἔθνος σύσσωμον προσέτρεξεν εἰς τὴν φωνὴν τῆς Πατρίδος ἢ Δημητσάνα ἐκ τῶν πρώτων τροφοδότις εἰς ὑλικά καὶ ἠθικά μέσα τοῦ Ἀγῶνος.

Αἱ τεράστιαι περιουσίαι τῶν Δημητσανιτῶν μηδὲ τῶν τιμαλφῶν αὐτῶν ἐξαιρουμένων προσεφέρθησαν εἰς τὴν μαχομένην Πατρίδα. Ὅλη ἢ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ Ἀγῶνος ἐν ταῖς μάχαις καταναλισκομένη πυρῖτις ἐν Δημητσάνῃ παρασκευάζετο ὡς καὶ τὰ ἐκ χάρτου φυσέκια δι' ἃ κατηναλωθὴ μέγιστον μέρος ἐκ τῶν σπανίων βιβλίων τῆς ἀξιολογιωτάτης Βιβλιοθήκης της.

Γεγονὸς ἀναμφισβήτητον ὅτι ἄνευ τῆς συμβολῆς τῆς Δημητσάνης ὁ ἱερὸς ἀγὼν κατὰ τὰ πρῶτα τοῦλάχιστον ἔτη θὰ καθίστατο δυσχερὴς καὶ τὸ ἔθνος θὰ διέτρεχεν ἄμεσον κίνδυνον ἐξουθενώσεως.

Καὶ ὅταν τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας τοῦ ἱστορικοῦ Ἀγῶνος διεδέχθησαν αἱ ἀτυχεῖς καὶ αἱ ἀδελφομαχίαι παρέσχον τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὸν Αἰγύπτιον Πρίγκηπα ἵνα ἐπιδείξῃ εἰς τὸν ἄμαχον Πελοποννήσιον πληθυσμὸν ὅλον του τὸ πολεμικὸν μένος καὶ ἅπασα ἢ Πελοπόννησος ἐπανέκυπτεν εἰς τὴν δουλείαν ὑπὸ τὴν αἰμοσταγῆ σπάθην τοῦ Ἰμπραήμ καὶ ὁ Γέρος τοῦ Μωρηᾶ εἶπε τὸ περιλάλητον ἐκεῖνο «φωτιά καὶ τσεκούρι στοὺς προσκυνημένους» ἢ Δημητσάνα καὶ αὐθις

χάριν εἰς τὴν αὐτοθυσίαν τῶν τέκνων τῆς παρέμεινε ἀπάτητος, καί, πρᾶγμα παράδοξον πρᾶγμα πρωτοφανές εἰς τὴν πολεμικὴν ἱστορίαν τῶν Ἑθνῶν, εἰς καὶ μόνον Δημητσανίτης ἔτρεψε εἰς φυγὴν τὰς θανατηφόρους ὁρδὰς τῶν Ἀραβογάλλων τοῦ τέκνου τῆς ἐρήμου· τὸ ὄνομα τοῦ ἥρωος τούτου διέσωσεν ἡ ἱστορία. Ὄνομάζετο ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ ΚΑΝΔΗΛΩΡΟΣ.

Τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος παλαιὸν ἐναντίον πάσης κακίας καὶ χύνον ἀφειδῶς τὸ αἷμα του εἶδεν ἐπὶ τέλος τὴν πολυπόθητον ἐλευθερίαν ἐπανερχομένην εἰς τὴν πατρίδα γῆν ἵνα ἴδῃ τὰ ἐρείπια καὶ τὴν ἐρήμωσιν ἣν ἐγκατέλειπε ἡ καταλυθεῖσα τυραννία. Ἡ Δημητσάνα καὶ τότε πάλιν πρώτη εἰς τὴν ἀναδημοουργίαν τοῦ Ἑθνους.

Ὁ ἐκ τῶν προγόνων τοῦ γράφοντος ἱερομόναχος ΝΕΟΦΥΤΟΣ ΝΙΚΗΤΟΠΟΥΛΟΣ εἶνε ὁ εἰσαγωγὸν τὴν ἀλληλοδιδασκτικὴν καὶ ὁ πρῶτος διδάσκαλος τοῦ ἐλευθέρου Κολίτου. Τὴν Ἑθνικὴν διὰ μέσου τῶν χιλιετηρίδων πορείαν τῆς διετήρησεν ἀμείωτον ἡ πόλις, καὶ εἰς κάθε ἐπίκλησιν τῆς Πατρίδος προσέρχεται πάντοτε πρώτη.

Εἰς τοὺς Ἑθνικοὺς ἀπελευθερωτικοὺς ἀγῶνας τοῦ 1912-1913 τοῦ 1915-1922 τοῦ 1940-41 ἕως σήμερον προσέφερε καὶ πάλιν ἀφειδῶς τὸ αἷμα τῶν τέκνων τῆς καὶ εἶνε μία ἐκ τῶν πόλεων ἐκείνων, καὶ ἴσως ἡ μοναδικὴ ἣτις δὲν ἔδωσεν εἰς τὸν ἑαμοσλανισμόν οὐδέν.

Ὁ ἄθλος τῆς τῆς 30ης Ὀκτωβρίου τοῦ 1948 καὶ ἡ ἐξόντωσις τῶν ἑαμοσλαύων παρ' αὐτῆς ἀπέδειξαν διὰ μίσην εἰσέτι φορὰν ὅτι

τῆς Δημητσάνας τ' ἄρματα
δὲν ξέρουνε γεράματα.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ

Ἐμπρὸς παιδιά σὰν ἄλλοτε
καὶ πάλι στὸ ντουφέκι
πάλι μπαροῦτι καὶ φωτιά
καπνὸς κι' ἀστροπελέκι

Ἐμπρὸς καὶ πάλι στ' ἄρματα
γιατ' ἔφτασεν ἡ ὥρα
ποὺ περιμέναμε βωβοὶ
μέσα στὴ μαύρη μπόρα

Ἐμπρὸς λεβέντες; σταυραῖτοι
καὶ πάλι ξιφουλκῆστε
τὸ Σλαῦο καὶ τὸ Βούλγαρο
μέσα στὴ στέππα κλεῖστε

Χτυπᾶτ' ἀλύπητα βαρειά
τὸν χιλιαφωρισμένο
τὸν βάρβαρο κομμουνιστὴ
τὸν ἄτιμο τὸν ξένο

Χτυπῆστε τὴν χτυπῆστε τὴν
τὴν ἄτιμη τὴ φάρα
τὸ γέννημα τοῦ Σατανᾶ
τὸν τρόμο, τὴν κατάρρα

Ἐκδίκησι καὶ χαλασμὸ
γυρεῦν οἱ Νεκροὶ μας
ἐκδίκησι στοὺς τάφους μας
ν' ἀναπαυθῆ ἡ ψυχὴ μας

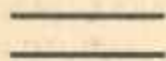

Ἐμπρὸς καὶ τοῦ ἀητοῦ ὁ Γυιὸς
μὲ ὅλη τὴ λαμπράδα
θὰ φτιάξῃ τὴν πανένδοξη
καὶ τὴν τρανὴ Ἑλλάδα

Ἐμπρός! Ἐμπρός! Καὶ βοηθὸ
δὲν θέλουμε κανένα
θὰ φέρουμε μονάχοι μας
ξανά τὸ εἰκοσιένα

Ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Ἐφημερίδι
«Ἑλληνικὸς Συναγερομὸς»

Ο ΓΕΡΟ ΔΗΜΗΤΣΑΝΙΤΗΣ

Ἡ προετοιμασία

Μέρος Α.

Ἀνήσυχα τρίζουν τὰ ξίφη στάς θήκας
ἄς τρίζουν, θὰ ἔλθῃ κι αὐτῶν ἡ στιγμή
θὰ εὗρουν ἀκόμα καὶ μάχας καὶ νίκας,
κ' εἰς αἷμα θὰ σβύσ' ἡ σκληρὴ των ὀρμὴ
ΑΛ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ

ΜΕτρεμάμενα χέρια ἀπὸ συγκίνησιν ὁ Γέρο—Δημη-
τσανίτης μὲ τὰ κάτασπρα γένεια ἐκατέβασε τ' ἄρ-
ματα ἀπὸ τὸ εἰκονοστάσι, πὺν κανεῖς δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα
νὰ ἐγγίση ἀπὸ σεβασμὸ καὶ τρόμο, παρὰ μόνον ὁ καπνὸς
τοῦ λιβανιοῦ σάν ἐλιβάνιζεν ἡ γρηὰ κάθε βράδυ τὰ εἰκο-
νίσματα καὶ τ' ἄρματα μαζί, ἄγια κι' αὐτὰ μεταξὺ τῶν
ἁγίων. Παρέκει ὁ γυιὸς καὶ ὁ ἔγγονος, παλληκάρι 18
χρονῶν, μὲ δέος παρακολουθοῦν τὴν ἱεροτελεστείαν, μὴ
γνωρίζοντες τὶ θὰ κάνῃ ὁ Γέρος. Ὁ Γέρος, πὺν τὰ χρόνια
δὲν τοῦ ἐλύγισαν τὴ μέση καὶ ἡ φτώχεια δὲν τοῦ ἔκοψε
τὰ γόνατα.

Τὸ μόνον πὺν ἐγνώριζαν ἦτο πὺς :ἀτι μεγάλο, κάτι
ἀσύλληπτο, θὰ κάνῃ ὁ Γέρος. Ἐγνώριζαν ἀπὸ ἄλλοτε τὴ
μεγάλῃ καρδιά, τὴ μεγάλη ψυχὴ καὶ τὴν ἀμετρὴ παλληκαριά
τοῦ Γέρου.

Πρῶτος αὐτὸς ἐπάτησε τὸ Μπιζάνι καὶ πρῶτος ἐκυνή-
γησε τοὺς Βουλγάρους εἰς τὸ Κιλκίς. Καὶ ξέρεῖ καλὰ τὶ θὰ
εἰπῇ Βούλγαρος (μὲ τὰ μάτια του εἶδε τὴ σφαγὴ τοῦ Δο-
ξάτου πὺν τόσον ἐξεμάνῃ τότε ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ὥστε
ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Βασιλέα Ἀρχιστράτηγον ἐκδίκησιν, καὶ
ὅστις ἐτηλεγράφησε πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν.

«Διαμαρτυρηθῆτε κατ' ἐντολὴν μου εἰς τοὺς ἀντιπρο-
σώπους τῶν πολιτισμένων Δυνάμεων, ἐναντίον τῶν ἀνθρω-

Χαρακτηριστικὸν τοῦ ἄνω δημοσιεύματος εἶναι ὅτι,
γραφέν τὸν Μάρτιον καὶ δημοσιευθέν ἐν τῇ ἡφμερίδι «Φω-
νὴ τῆς Γορτυνίας» κατὰ Ἰούλιον 1948 προλέγει μετ' ἀκρι-
βείας τὴν πανωλεθρίαν ἣν ὑπέστησαν οἱ ἐρυθροὶ κατὰ τὴν
μάχην τῆς 30ης Αὐγούστου 1948.

πομόρφων τούτων τεράτων, καθώς και εἰς τὸν πολιτισμένον κόσμον ὀλόκληρον και δηλώσατε ὅτι θ' ἀναγκασθῶ μετὰ λύπης μου νὰ προβῶ εἰς ἀντίποινα, ὅπως ἐμπνεύσω φόβον και σκέψιν εἰς αὐτοὺς, πρὸ τῆς τελέσεως τοιούτων ἐγκλημάτων.

Οἱ Βούλγαροι ἐπισκιάζουν ὅλας τὰς φρικαλεότητας τῶν βαρβάρων ἐπιδρομῶν τοῦ παρελθόντος και ἀποδεικνύουν, ὅτι δὲν ἔχουν πλέον τὸ δικαίωμα νὰ συγκαταλέγονται μετὰ τῶν πολιτισμένων λαῶν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Β. »

Κι' Ἀρβανίτης και Σλαῦος και Ἑρζεγοβῖνος. Στὰ στήθια του κρυφῆς λαβωμετιές. πὺ ὁ Γέρος ἔκρυβε ἀπὸ μετριοφροσύνη, ἐμαρτυροῦσαν τοὺς ἀγῶνας του γιὰ τὴν Πατρίδα και γιὰ τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ.

Ἐκράτησε γιὰ τὸν ἑαυτὸν του τὸ βαρὺ ἀρμούτι, τὸ μηλιῶνι τὸ ἔδωσε στὸ γυιό του και τὸ χρυσομένο καριοφύλλι—δῶρο τοῦ Νικηταρά στὸν παππούλη του γιὰ τὴν παληκαριά πὺ εἶχε δεῖξει στὰ Δερβενάκια— τὸ ἔδωσε στὸ ἔγγονό του, πὺ δὲν ἐχόρταιναν τὰ μάτια του νὰ τὸν βλέπη ἔτσι ἀρματωμένον. Ξεκινᾶνε ἔχοντας γιὰ ὁδηγὸ τὸ Γέρο. Ξέρει ἐκεῖνος πὺ θὰ πάη και ξέρει τὶ θὰ κάνη. Ξέρει ποιὸς εἶνε ὁ δρόμος τῆς τιμῆς. Στὴ ζωὴ του ἄλλο δρόμο δὲν ἐπερπάτησε, ἄλλη στρατά δὲν γνωρίζει. Ἡ στιγμῆς εἶναι μεγάλες, ὁ κίνδυνος μέγανος, ἡ Πατρίς κινδυνεύει. Γι' αὐτὸ και αἱ πράξεις πρέπει νὰ εἶνε μεγάλες και οἱ ἀποφάσεις γοργῆς και ἀποτελεσματικῆς.

Πρῶτος ταμπουρώνεται αὐτὸς Γέρος ἀσπρομάλλης, μετὰ τὸ γυιό του και τὸν ἔγγονό του, στὰ παληὰ χαλάσματα τοῦ Κάστρου και ρίχνουν τὴν πρώτη μπαταριά, μήνυμα, ἀπειλή και συναγεμὸ μαζί.

.....
Τὸ βράδυ, σὰν τ' ἀπόσκια πέφτουν στὸ ποτάμι και ὁ ἥλιος χρυσώνει μετὰ τὶς τελευταῖες ἀχτίδες του τὰ παληὰ μάρμαρα, ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς λειψάδες και τὰ χαλάσματα τοῦ Κάστρου βλέπουν τὰ πουλιὰ πὺ πᾶνε κοπαδιαστὰ νὰ κουρνιαξοῦν κάτι σὰν δειτρογαλιῆς και σὰν ἀστρίτες. Εἰ-

νε τὰ ντουφέκια τὰ Δημητσανίτικα πού τὰ ξεσήκωσε τοῦ Γέρο—παλληκαροῦ ἢ μπαταριά, καὶ λονφάζουν ἔτοιμα νὰ ξεσχίσουν καρδιές καὶ νὰ κάνουν κόκκινο τὸ Δημητσανίτικο ποιάμι ἀπὸ τὰ αἵματα τοῦ Ἄρβανίτη, τοῦ Βούλγαρου, τοῦ Σλαύου καὶ τοῦ ἔξωμότη κομμουνιστῆ καὶ νὰ τὰ στείλουν μήνυμα σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύση, ὅτι ἡ Δημητσαῖα πάλι θυμήθηκε τὰ παλιὰ καὶ τὰ μεγάλα χρόνια καὶ ὅτι τὸ ἅγιο χῶμα τῆς θὰ γίνῃ ὁ τάφος τοῦ κόκκινου τέρατος τῆς στέππας. Κάθε χάλασμα κι' ἓνα μετερίζι, κάθε μετερίζι κι' ἓνα παλληκάρι πὸν καρτερεῖ μὲ τὸ δάχτυλο στὸ σηκωμένο λύκο τοῦ ντουφεκιοῦ ἔτοιμο ν' ἀνοίξῃ κι' ἄλλα μάτια στὰ θεόστραβα κόκκινα τέρατα τῆς παγωμένης νυχτιᾶς πὸν βασιλεύει στὴ στέππα.

Κι' εἶναι πολλὰ τὰ χαλιίσματα, κι' εἶνε πολλὰ τὰ παλληκάρια, κι' εἶνε πολλὰ τὰ ντουφέκια. Ὅλη ἡ Δημητσαῖα ἀρματωμένη κι' ἄξια, πρώτη στὸ ντουφέκι καὶ πρώτη στὸ σπαθί, ἔτοιμη νὰ δώσῃ αἱματωμένο μάθημα εἰς τοὺς ἔξωμότας τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος. Τῆς Πατρίδος πὸν τὴν ἀνάστασίν τῆς ἠυλόγησεν ὁ πολέμαρχος ἐπίσκοπος Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς καὶ καθηγίασεν διὰ τοῦ μαρτυρίου του ὁ Ἐθνομάρτυς Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ε'. Καὶ ξέρουν οἱ ἄνδρες, καὶ γνωρίζουν οἱ ἄτιμοι πὸς ἂν ζυγώσουν φίδι μαυροκέφαλο πὸν τοὺς ἔφαγε. Γνωρίζουν ὅτι τὰ ντουφέκια τὰ κριτοῦν ἄνδρες, κι' αὐτοὶ ἀνδρισμὸ δὲν ἔχουν. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν δείχνουν κεφάλι. Ξέρουν ὅτι τὸ Δημητσανίτικο βόλι δὲν λαθεύει. Βαράει στὸ σταυρό.

Καὶ μόνον τὴν ὥρα πὸν καὶ τὸ νερὸ κοιμᾶται καὶ ὁ ἔχθρὸς ἀκόμα, καὶ μόνον ὁ ληστῆς κι' ὁ χάρος βγαίνουν παγὰνα, τότε βγαίνουν κι' αὐτοὶ λησταὶ καὶ χάροντες μαζὶ νὰ σφάξουν τὸ παιδί. πὸν σὰν ἄρνι ἄκακο κοιμᾶται στὸ μπεσίκι του, καὶ ὄνειρεύεται πὸς εἶνε τάχα στὸν Παράδεισο καὶ παίζει μὲ τ' Ἀγγελούδια, τότε βγαίνουν κι' αὐτοὶ νὰ κόψουν τὸν ὕπνο τοῦ Γέροντος πὸν μὲ κόπο μεγάλο ὁ ὕπνος κατώρθωσε νὰ κλείσῃ τ' ἀποσταμένα του βλέφαρα. Αὐτὴ τὴν ἅγια ὥρα βγαίνουν γιὰ νὰ βυθίσουν τὸ δολοφο-

νικὸ μαχαῖρι τους στὸ στῆθος τοῦ κοριτσιοῦ, ποὺ θέλησε νὰ μείνη Ἑλληνίδα καὶ Χριστιανή.

Ἄλλὰ ἂν μένη ἄγρουπος ὁ λιστῆς κι' ὁ χάρος, μένουν ἄγρουποι κι' οἱ Δημητσανῖτες γιατί ξέρουν πῶς ἔχουν νὰ προστατεύσουν δόξα χιλιάδων ἐτῶν καὶ χώματα ποὺ δὲν τὰ πάτησε πόδι μῆτε Ἀγαρηνοῦ, μηδὲ Φράγκου καὶ δὲν θὰ τὰ πατήσουν τὰ γουρνοτσάρουχα τῶν χαχόλων τῆς Μόσχας.

Ὁ Γερο - Δημητσανῖτης εὐχαριστημένος καὶ ὑπερήφανος ποὺ ὁ θεὸς προτοῦ κλείσει τὰ μάτια του τοῦ ἔ εφύλαξε μιὰ τέτοια δόξα, πολλὲς φορὲς ξεχνιέται σὲ γλυκὸ τραγούδιμα, καὶ ἀκοῦνε τὰ παιδιὰ του καὶ τὰ ἐγγόνια του νὰ τραγουδάη τὰ τραγούδια ποὺ ἐξυμνοῦν τὰ κατορθώματα τοῦ Ζαχαριᾶ, τοῦ Κολοκοτρώνη, τοῦ Βλαχάβα, τοῦ Μπέη, τῆς Μάνης, τοῦ Παύλου τοῦ Μελά, τοῦ Βελισσαρίου, τὸ μαρτύριον τοῦ Διάκου καὶ τοῦ Κατσαντώνη, ποὺ ἄλλος Ἀρβανίτης ἄλλοτε συνέτριψε τὰ κόκκαλά του ἀπάνω στ' ἀμόνι κι' αὐτὸς ἐτραγούδαγε . . .

Μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς νύχτας, οἱ ἄγρουποι μαχηταὶ βλέπουν πολλὲς φορὲς μιὰν ὀπτασίαν. Κόρην ἐκπάγλου ὠραιότητος φέρουσαν κράνος καὶ πάλλουσαν δόρυ νὰ ἴσταται σύννους καὶ νὰ ἐρευνᾷ μὲ βλέμμα ὀξὺ πότε τὸ ἓν καὶ πότε τὸ ἕτερον σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος.

Εἶναι ἡ Δημητσάνα, προασπίζουσα τὴν πόλιν καὶ τοὺς μαχητάς της.

Ο ΓΕΡΟ ΔΗΜΗΤΣΑΝΙΤΗΣ

Ἡ μάχη

Μέρος Β.

Τὸ λιοντάρι ποὺ ἀντικρῶζει
κατὰ γῆς αἱματωμένα
τὰ παιδιὰ του δὲν γυρίζει
τις ματιές πλειὸ λυσσιασμένα
νὰ ξεσχίση τὸ φονιά
ΓΕΩΡΓ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ

Ο Ἄδης δὲν μπόρεσε πιά νὰ τοὺς βαστήξῃ καὶ τοὺς ξέ-
ρασε μπροστὰ στὰ Δημητσανίτικα ντουφέκια. Ὁ Γερο-
Δημητσανίτης μόλις τοὺς εἶδε μέσα στ' ἀχνόφωτο τοῦ φεγ-
γαριουῦ νᾶρχωνται σιγὰ-σιγὰ καὶ φοβισμένα, σάν δαίμονες
κοὶ σάν καταχθόνια ἀναγάλιασε καὶ γύρευε γιὰ χάρι, γιὰ
ψυχικό, νὰ μὴ ρίξῃ κανεὶς καὶ νᾶναι τὸ πρῶτο βόλι δι-
κό του.

Ὅλους τοὺς εἶχε ψυχογυιούς κι' ὅλοι τὸν ἔλεγαν ψυ-
χοπατέρα, καὶ δὲν μπόρηγαν νὰ τοῦ ἀρνηθοῦν τίποτα. Ὅ,τι
ἔλεγεν ὁ Γέρος ἦτατε καλοειπωμένο καὶ ὅτι ἔκανε καλοκα-
νωμένο.

Ἐδάγκωσε ὁ Γέρος ἓνα βόλι μὲ μιὰ ρίζα δόντι ποὺ
τ' ἀπόμενε καὶ ξαναγιόμισε τὸ γεμάτο ντουφέκι του. Αὐτὸ τὸ
βόλι εἶναι τὸ καλωσόρισμα ἔλεγε. Ἔκανε τὸ σταυρό του
στὴν Παναγία τὴ Λειβαδίτισσα καὶ στὴν Ἅγιη Παρασκευή,
ἔφίλησε τὸ ντουφέκι του, κάτι τοῦ εἶπε κι' ἐγονάτισε ὁ
Γερο-παλληκαρᾶς κι' ἀνέμενε ὁ Γερο-Λεβέντης. Τὰ μάτια
του βγάνουν φωτιές, καὶ τ' ἀντρειωμένα χέρια του γερά
κρατοῦνε τὸ ντουφέκι.

Καὶ σάν ἐξύγωσαν οἱ ἀντίχριστοι τὸ μπουμπούνιξε
καὶ βόγγιξαν τὰ γύρω βουνά, κι' ὁ κόσμος ἀνατρίχιασε.
Ἐρριξε καὶ τὴ δεύτερη καὶ τὴν τρίτη. Κάθε ντουφεκιὰ ἀ-
νοίγει κι' ἓνα μάτι στὰ κακούργα κεφάλια γιὰ νὰ βλέπουν
καλλίτερα τὴ στράτα ποὺ πάει στὴ Δημητσάνα.

Ἄλλοιώτικος Γέρος κι' αὐτός. Ταμαχιάρης. Ἦθελε

νά τοὺς ξεκάνη ὄλους μοναχίς του, νά τοὺς περάση ὄλους ἀπὸ τὰ χέρια του, καὶ νά μετρήση τὰ βόλια του μὲ τόσους σκοτωμένους.

Καὶ γιὰ νά πετύχη τὸν σκοπό του τοὺς εἶπε πὼς τὸ Δημητσανίτικο αἷμα εἶναι πολύτιμο. τοὺς ὑπενθύμισε πὼς οἱ Ἄλβανοὶ κρατοῦνε ἀκόμα δούλη τους τὴ Βόρειο Ἡπειρο, οἱ Σέρβοι τὴ Βόρειο Μακεδονία μὲ τὸ Μοναστήρι, καὶ οἱ Βούλγαροι πὺ δὲν ξέρουν ἀκόμη ἂν εἶναι ἄνθρωποι ἢ ἀρκοῦδες, κρατοῦνε τὴν Ἀνατολικὴ Ρούμελη, καὶ ἡ Θύρα πὺ ἐκρέμασε ὁ Σουλτᾶνος τὸν Πατριάρχη μας, εἶνε ἀκόμα κλειστὴ καὶ ἡ τελευταία λειτουργία δὲν τελείωσε. Τοὺς εἶπε πὼς ἓνα ἀσπρογάλαζο Ἀστέρι τῆς Ἀνατολῆς μὲ λαχτάρα καρτερεῖ τὸν Γέρο - Ἀβέρωφ νά φωτίση μὲ τὰ ὑδραίικα Τρομπόνια του τὴ νύχτα τῆς σκλαβιάς πὺ τὸ περιζώνει καὶ νά τοῦ φέρη τὸ φίλημα τῆς μάννας πὺ θὰ τοῦ χαρίση τὴν ἐλευθερίαν του, καὶ θὰ τὸ λυτρώση ἀπὸ τὰ νύχια τῆς κακῆς μητροιάς. Τοὺς εἶπε ὅτι δὲν εἶνε μακρὰ αὐτὴ ἡ ἡμέρα καὶ ὅτι τὴν βλέπει μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς νά γλυκοχαράζη καὶ ἡ Πατρίδα τότε θὰ χρειαστῆ ὄλα της τὰ παιδιά νά τὴν βοηθήσουν ν' ἀνεβῆ στὸν πρῶτο της τὸν θρόνο πὺ εἶναι ὁ πρῶτος τῆς Ἀνατολῆς. Τοὺς εἶπε ὅτι δὲν πρέπει νά ἐκτίθενται ἀσυλλόγιστα στὸν κίνδυνο, κι' ὅταν θ' ἀρχίση ὁ μέγας χορὸς πὺ ἡ ἀρχὴ του θᾶναι στὸν Βόσπορο καὶ θὰ τὸν σέρνῃ μπροστὰ - μπροστὰ ὁ Βασιλεῦς καὶ ἡ Βασίλισσα καὶ πάρα πίσω ὁ Διάδοχος μὲ τοὺς πρίγκηπας καὶ τὶς πριγκήπισσες καὶ ὁ κύκλος του θᾶναι τόσο μέγας πὺ θ' ἀπλώνεται στὴν Ἀδριατικὴ Θάλασσα, καὶ θᾶχῃ μέσα τὰ Ἐπτάνησα, τὴν Κρήτη, τὴν Κύπρο μας, τὸ Αἰγαῖο μας, τὴν Θάλασσα τῆς Ἑλλῆς καὶ θὰ κλείνη στὰ νησιά πὺ ἔχουν τ' ὄνομα τῶν Ἑλλήνων Πριγκήπων. «Τότε, τοὺς λέει, θᾶναι καιρὸς νά χαροῦνε καὶ νά τὸ πουμπουνίξουνε. Ἐνῶ τώρα εἶναι μερικὸ δικό του; γιατί τότε στὸ μεγάλο πανηγύρι αὐτὸς θᾶναι στὸν τάφο, καὶ θὰ ἦτανε τιμὴ του νά πέση τώρα μὲ τὸ ντουφέκι στὸ χέρι καὶ ματωμένος. «Ἄιντε ὠρὲ παιδιά, τοὺς λέει. Ἐγὼ εἶμαι Γέρος καὶ τὸ ψωμί μου

τῶφαγα. Ἐφῆστε με νὰ ξεφραντώσω μοναχός μου, γιατί τούτη μπορεῖ νάναί ἡ στερνὴ φορὰ».

Τὰ παλληκάρια ὅμως πὺν μόνον ὁ σεβασμὸς στ' ἄσπρα του γένειι τὰ συγκρατοῦσε δὲν βάσταξαν πιά καὶ τὸ μπουμπουνίξαν καὶ κεῖνα μέ τὴ σειρά τους.

Τὰ καρνοφίλλια καὶ τὰ μηλιώνια, τὰ νταλιάνια καὶ οἱ γκραδες, τὰ μάνλιχερ καὶ τὰ πολυβόλα γλυκόλαλα πουλιά τραγουδῖνε.

Χτυπήστε την, χτυπήστε την
τὴν ἄτιμη τὴ φάρα
τὸ γέννημα τοῦ Σατανᾶ
τὸν τρόμο τὴν κατάρα.

Καὶ μέσα στὸ γλυκόλαλο τραγούδι τῶν ἄλλων ντουφειῶν, ξεχωρίζει βαρεῖα καὶ τρομερὴ ἢ τραχειὰ φωνὴ πὺν ξεχύνεται ἀπὸ τὸ βαρὺ ἄρμούτι τοῦ Γέρου.

Σ' ὄλα τὰ φυλάκια καίγεται τὸ πελεκίδι, καὶ προστί τους σωρὸς τὰ κουφάρια τῶν κολασμένων. Κι' ὁ Ἄδης ξερνάει κι' ἄλλους κι' ἄλλους καὶ τὸ Δημητσανίτικο ντουφέκι θερίζει ἀλύπητα. Ὅλοι πολεμᾶνε, γυναῖκες καὶ ἄντρες, παιδιὰ καὶ κορίτσια, γέροι καὶ γρηές. Πόλεμο καὶ μόνο πόλεμο. Κι' ἂν δὲν τοὺς κράταγαν οἱ αὐστηρὲς ματιές τοῦ Γέρου, θὰ εἶχαν ἀπὸ ὦρα τώρα χυμίζει νὰ τοὺς ξεσχίσουν μὲ τὰ δόντια καὶ μὲ τὰ νύχια.

Ἄλλὰ ὁ Γέρος ἤθελε νὰ τὸ γλεντήση τὸ πανηγύρι (ἔτσι λένε οἱ Δημητσανῖτες τὸν πόλεμο) κι' ἔννοιθε ἄγρια χαρὰ ὅταν ἔβλεπε νᾶρχονται κύματα κύματα κατ' ἀπάνω του κι' αὐτὸς νὰ τοὺς ξαπλώνη χάμω μὲ τὰ καύκαλα τρεῖς ὀργιές ἀλάργα.

Στὸ πιὸ κρίσιμο σημεῖο τῆς μάχης χώνεψαν τὰ στουρνάρια τοῦ Γέρου, καὶ μίλησε σ' ἓνα παιδί, σ' ἓνα βλασταράκι 17 χρονῶν, νὰ πάη νὰ τοῦ φέρη πέτρες. (Ἐτσι ἔλεγε τὰ στουρνάρια μὲ τὸ παλὴθὸ συνήθειο). Καὶ κεῖνο πρώτη φαρὰ παράκουσε καὶ τοῦ εἶπε μὲ παράπονο: «Δὲν ἀφήνω τὸν τόπο μου καὶ τὸ ντουφέκι μου, παπλούλη».

Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς εἶπε κι' ἓνας τῶν 300 τοῦ Λεωνίδα

ὅταν ἐκεῖνος ἠθέλησεν νὰ τὸν στείλῃ στὴ Σπάρτη γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς Ἐφόρους νὰ λάβουν μέτρα διὰ τὴν ἀνοχαίτισιν τοῦ ἐχθροῦ, προβλέπων τὸ ἀδύνατον τῆς συγκρατήσεώς των εἰς τὰς Θερμοπύλας κατόπιν τῆς προδοσίας τοῦ Ἐφιάλτη. «Μαχατάς τοι εἰπόμην, οὐκ ἀγγελειαφόρος». Δηλαδή ὡς μαχητῆς σὲ ἠκολούθησα καὶ οὐχὶ ὡς ἀγγελειαφόρος. Συγκινημένος ὁ Γέρος ἀπὸ τὴν ὑπερήφανη ἀπάντησι τοῦ Δημητσανοτόπουλου, τὸ φίλησε, τοῦδωκε τὴν εὐχή του, ἀνασηκώνει τὴ φουστανέλλα του τραβάει τὸ γιαταγάνι του καὶ λέει μὲ τὴ βαρεῖα φωνή του.

— «Ἀπάνω τους παιδιά! Ὁ Πατριάρχης μᾶς εὐλογάει».

Καὶ χύμηξαν οἱ Δημητσανῖτες καὶ οἱ Δημητσανίτισσες σὰν λιοντάρια βουνίσια, καὶ μπροστὰ ἀπ' ὅλους ὁ Γέρος κατασφάζων τὰ τέρατα καὶ καταρώμενος τὴ μάννα πὺν τὰ ἐγέννησε. Ὅλα τὰ μάτια βγάνουν φωτιὲς καὶ σὲ κάθε ἀνέμιμα γιαταγανιοῦ ἓνα κεφάλι πέφτει χάμω. Στὸ ἀντίκρουσμα τοῦ σπαθιοῦ τοῦ Γέρου κρύος ἰδρωτας κόβει τοὺς Σλαῦους καὶ τοὺς κόκκινους, πὺν οἱ Δημητσανῖτες τοὺς βάφουν γι' ἄλλη μιὰ φορὰ κόκκινους μὲ τὸ δικό τους αἷμα.

Τὰ ὄρνια πὺν μυριστήκανε τὸ σκοτωμό, κοπάδια, κοπάδια, πετᾶνε γύρω ἀπὸ τὰ φυλάκια, κράζονται καὶ καρτερῶνται πότε θὰ πάψῃ τοῦ χάρου τὸ παιχνίδι γιὰ ν' ἀρχίσουν κι' αὐτὰ μὲ τὴ δική τους σειρὰ τὸ δικό τους ξεκαθάρισμα. Κι' ἅμα ἐξημέρωσε ὁ Θεὸς τὴν ἡμέρα (30 Αὐγούστου Κυριακὴ καὶ χάση φεγγαριοῦ ἦτανε) μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ἁγίας Κυριακῆς ἔγινε τὸ τελευταῖο γιουρούσι καὶ τὸ ξεκαθάρισμα. Διακόσιους ἔφαγε ὁ Γέρο Δράκοντας μὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Καὶ πόσους ἔφαγε στὸ σκοτάδι; «Εἶνε πολλοὶ πουλάκι μου καὶ μετρημὸ δὲν ἔχουν».

Τόειπε καὶ τῶκανε. Φίδι μαυροκέφαλο τοὺς εἶπε θὰ σᾶς φάῃ. Καὶ τοὺς ἔφαγε ὄχι μόνον μαυροκέφαλο, ἀλλὰ καὶ κολοβό, καὶ λυσσιάρικο.

Ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Ἐφημερίδι «Φωνὴ τῆς Γορτυνίας»

ΟΙ ΠΡΟΜΑΧΟΙ

Πόλεμος, πάντα πόλεμος· δὲ χάϊδεψε μητέρα
Τὴν ὄρφανή μας κεφαλή. Παιδί στὰ γόνατά μας
Δὲν ἐκαθίσαμε ποτὲ κι' ἐμεῖς καμμιάν ἡμέρα
Καὶ σὰ θεριά γυρίζουμε στὰ ἔρημα βουνά μας
Νύχτα καὶ μέρα τρέχουμε γυμνοὶ καὶ πεινασμένοι
Χωρὶς φωτιά, χωρὶς ψωμί. μ' ἀλήθει' ἄρματωμένοι!
ΑΧ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Ὀλίγους εἶχεν ὁ Μιλτιάδης εἰς τὸν Μαραθῶνα οἵτι-
νες ὅμως πρὶν ἢ ἀκόμη γίνῃ ἡ μάχη ἐνέπνευσαν τοιοῦτον
δέος εἰς τοὺς βαρβάρους ὥστε ὁ Ἴππίας νὰ εἴπῃ τὸ ἱστο-
ρικὸν «Ἡ γῆ αὕτη ἐδῶ δὲν εἶνε ἰδική μας οὐδὲ θὰ δυνη-
θῶμεν νὰ καταστήσωμεν αὐτὴν ὑποχείριον».

Τριακοσίους εἶχεν ὁ Λεωνίδας εἰς τὰς Θερμοπύλας οὓς
βλέποντες οἱ Πέρσαι ἐτοίμους δι' ἀγῶνα καὶ θυσίαν ἀνέ-
κραξαν «Παπαῖ Μαρδόνιε ποίους ἐπ' ἄνδρας ἄγεις μαχε-
σομένους ἡμᾶς οἵτινες οὐ περὶ χρημάτων τὸν ἀγῶνα ποιέ-
ονται ἀλλὰ περὶ δόξης».

Μὲ ὀλίγους Μακεδόνας ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἔφθα-
σεν εἰς τὰς ἔσχατιὰς τῆς οἰκουμένης, καὶ ὁ τελευταῖος Ἑλ-
λην Αὐτοκράτωρ μὲ ὀλίγους Μαχητὰς ἀπέσπασε τὸν στέ-
φανον τῆς δόξης.

Χιλίους διακοσίους εἶχεν ὁ Κολοκοτρώνης εἰς τὸ Βαλ-
τέτσι καὶ ἔβαλεν δυναμίτιδα εἰς τὸν θρόνον τοῦ Σουλτάνου.

Τριακοσίους εἶχεν ὁ Διάκος στὴν Ἀλαμάννα κι' ἐκρά-
τησε τὸν Κιοσέπασα.

Ἐκατὸν δέκα ὀκτῶ εἶχεν ὁ Γιὸς τ' Ἀντρούτσου στὴ
Γραβιά κι' αἰμάτωσε τὸν Ὀμέρπασα κι' ἐξεδικήθη τὸν
θάνατον τοῦ Διακού.

Μὲ ὀλίγους Μαχητὰς τὸ 1912 ὁ Κωνσταντῖνος ἐδι-
πλασίασε τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὁ Γεώργιος ὁ Β' διεσκόρπισε
στὴν Πίνδο τὰ στέμματα τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰταλίας.

Τριακοσίους εἶχον ὁ ἀντ)ρχης **Γ. Γιαννικόπουλος**, οἱ Μοί-
ραρχοι, **Ἄνδρεόπουλος Ἀθαν.**, **Ἀνδρικόπουλος Ἀνδ.**

οἱ ὑπ)ρχοι *Σεγκουνᾶς Χρησιος, Κατσαμπάνης Βασ.,
Καισογριδάκης Στυλ., Αἴσωπος Χρησιος*, στὴ Δημητ-
τσάνα.

Τριακοσίους ἀλλὰ ἄνδρες ψυχομένους, 300 ἀλλὰ ντουφέκια
γερά, 300 ἀλλὰ Δράκους τοῦ Μακρουγιάννη, 300 ἀλλὰ ἀητούς
τῆς Κόνιτσας. Καὶ σὰν ἔκαναν τὴν ἀποκοτιὰ τὰ ἐκτρούματα
τῆς Δημιουργίας κι' ἔβαλαν μὲ τὸ νοῦ τους τὸν ἄρρωστο νὰ
πατήσουν τὴν ΑΠΑΤΗΤΗ ΔΗΜΗΤΣΑΝΑ, ποὺ σὰν ἀνα-
νοήθησαν νὰ μολύνουν τὸ χῶμα ποὺ ἐπάτησε ὁ Γρηγόριος
ὁ Ε', ὁ Κύριλλος Καράκαλος, ὁ Γερμανός, ὁ Σωφρόνιος ὁ
Δ', ὁ Θεοφάνης Καράκαλος, ὁ Παῖσιος Λαμπάρδης, ὁ Πα-
λαιῶν Πατρῶν Γερμανός, ὁ Ἄνανίας, καὶ οἱ λοιποὶ Ἄπο-
στολοι τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Πατρίδος πρόμαχοι, καὶ νὰ
βεβηλώσουν τὰ ἱερά καὶ τὰ ὄσια τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πα-
τρίδος, σὰν τὸ πάθος τῆς καταστροφῆς τοὺς ἐτύφλωσε καὶ
ἡ ἰδέα ὅτι ἡ Δημητσάνα, τὸ Κάστρο τῆς Ἐλευθερίας, ἡ
Θεοφρούρητος πόλις, Ἐλευθέρα καὶ Ἀγέρωχος ὑψώνει τὸ
Μέγα τῆς Ἀνάστημα, Φράγμα, Ἀπειλή, καὶ Ἐκδίκησι
στ' ἄνομα σχέδιά τους, τὸ πῆραν ἀπόφασι, καὶ ξεκίνησαν
σὰν τ' ἄγρια θηρία ἀπὸ τὶς φωληές τους νὰ τὴν γκρεμί-
σου νὰ τὴν κάψουν καὶ νὰ σκορπίσουν τὴ στάχτη τῆς στοὺς
4 ἀνέμους. Κι' ἀπάνω στὴ ζάλη τους δὲν εἶδανε καὶ πέσαν
σὰν τὰ στραβοπούλια μὲ πάθος, μὲ λύσσα, ἀπάνω στὰ ντου-
φέκια τῶν χωροφυλάκων, καὶ οἱ ἥρωες τῆς Μηχανοκινή-
του διλοχίας, τῆς χωροφυλακῆς καὶ οἱ Δημητσανῖτες τοὺς
ἐλιάνισαν, τοὺς ἔκαναν κοψίδια, τοὺς ἔκαναν κυμᾶ, κι' ἐχόρ-
τασαν τ' ἀγρίμια τοῦ Ἀρτοζήνου, καὶ ὁ Ρῆσος τοῦ
Δαφνιοῦ.

Ἡ Ἀχίλλειος πτέρνα τοῦ συστήματος τῆς ἀμύνης τῆς
πόλεως εἶνε τὸ φυλάκιον τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς καὶ ρί-
χνονται κατ' ἀπάνω του νὰ τὸ ξεθεμελιώσουν σὰν τὰ θη-
ρία τῆς ἀποκαλύψεως. Ἀλλὰ ἐκεῖ τοὺς ὑποδέχεται ὁ ἥρωας
τοῦ Μακρουγιάννη, τὸ λιοντάρι τοῦ Ρεθύμνου ὁ ὑπ)ρχος
Καισογριδάκης Στυλιανός, μαζί μὲ τὸν ἄλλο Δράκο τὸν
ὑπ)ρχο Χρῆστο Αἴσωπο καὶ μὲ τοὺς χωροφύλακας τοὺς κα-
θηλώνουν καὶ τοὺς πελεκάνε.

Ἐδῶ πέφτει σὰν τὸ Λεωνίδα ὁ Στυλ. Κατσογριδάκης, καὶ ὁ Χρῖστος Αἰσωπος σὰν ἄλλος Κυναίγειρος κραταίει μὲ τὰ δόντια καὶ μὲ τὰ νύχια τοὺς βράχους τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς καὶ δὲν τοὺς ἐγκαταλείπει μέχρι τῆς τελευταίας ρανίδος τοῦ αἵματός του ὅπως εἶπεν εἰς τὸν πρὸς τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Πατρίδα ὄρκον του.

Ἐπесαν Αὐτοὶ γιὰ νὰ σταθῇ ὀρθὸ τὸ κάστρο τῆς Ἐλευθερίας ἔδωκαν τὸ αἷμα τους Αὐτοὶ γιὰ νὰ βάλουν αἷμα στὴν καρδιά οἱ λιγόψυχοι καὶ οἱ «προσκυνημένοι».

Οἱ ὑπομ)ρχο *Κατσαμπάνης Βασίλ., Σεγκενῆς Κ.* Οἱ ἐν)ρχοι *Φωτοῦχος Α., Παδουβᾶς Ἐμμ.* Ὁ ὑπεν)ρχης *Σαμαρᾶς Ἀπόστ.*, μὲ λίγους διαλεχτοὺς μὲ λίγα παλληκάρια ἕνα κι' ἕνα, τοὺς:

Σταθόπουλον Θεοδόσιον τοῦ Γεωργίου

Γεωργακόπουλον Φίλιπ. τοῦ Δημητρ.

Μουρλᾶν Παναγιώτην τοῦ Θεοδ.

Κουτσονικόλην Γεώργ. τοῦ Σπήλ.

Πολυγένην Ἀναστάσιον τοῦ Βασίλ.

Μαραγκὸν Νικόλαον τοῦ Βασίλ.

ΔΑΝΕΛΔΟΠΟΥΛΟΝ ΚΩΝ. τοῦ ΓΕΩΡΓ.

Πετρόπουλον Ἰωάννην τοῦ Δημητρ.

Παπασταθόπουλον Ἀθ. τοῦ Νικολάου

Πουρναρᾶν Ἀλεξ. τοῦ Ἀγγέλου

Γιαννακὸν Ἀθαν. τοῦ Γεωργίου

Κουστένην Πολυχ. τοῦ Παναγῆ

Σοφῆν Ἀντών. τοῦ Κωνστ.

Διαμαντόπουλον Παρ. τοῦ Θεοδ.

Νικολόπουλον Ἰωάν. τοῦ Ἀθαν.

Τερζῆν Διον. τοῦ Δημητρ.

Σαμαρᾶν Φώτ. τοῦ Δημ.

Σαμαρᾶν Βασίλ. τοῦ Δημ.

Τζινιέρην Παρ. τοῦ Ἀγγέλου

Δημόπουλον Ἠλίαν τοῦ Ἰωάννου

Καλογερᾶν Ἠλίαν τοῦ Ἰωάννου

Πασιαλῆν Μιχ. τοῦ Χαραλ.

Κανδηλώρον Χαρ. τοῦ Γεωργ.
Πασιαλῆν Χαρ. τοῦ Νικολ.
Παπαλεξίου Σπυρ. τοῦ Ἴγνατ.
Κυρηλάνην Χαρ. τοῦ Ἐλευθ.
Καραπαναγιώτην Παν. τοῦ Δημ.
Πανογιωτακόφ ουλον Δημ. τοῦ Δάμπρου
Πετρόπουλον Χρῆστον τοῦ Δημητρίου
Μιχαλόπουλον Παναγ. τοῦ Βασιλ
Κολοκούσην Τάκην τοῦ Δημητρ.
Καρβελᾶν Νικόλ. τοῦ Ἰωάννου
Νικολόπουλον Νικόλ. τοῦ Ἀθαν.

Κρατοῦν τῆ Νοτία πλευρὰ τῆς πόλεως κί ἄπάνω στό
βράχο τῆς παλληκαριᾶς, καὶ τῆς αὐτοθυσίας, θραύονται οἱ
ἀπεγνωσμένες ἐπιθέσεις τοῦ Πέρδικα καὶ ὁ ἴδιος βλέποντας
τὴν κατασχύνη του καταριέται τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ πού
ξεκίνησε γιὰ τὴ Δημητσάνα.

Ὁ ἀνθ)ρχος Ἐμμ. Βαφάκης μὲ λίγους νομάτους μὲ
λίγα Ἀστροπελέκια τοὺς:

Καρδάσην Ἀσημ. τοῦ Ἀναστ.
Βαμβίλην Εὐσιάθ. τοῦ Γεωρ.
Μάνεσην Ἰωάννην τοῦ Βασ.
Γιαννακὸν Κων. τοῦ Γεωργ.
Πασιαλῆ Ἰωάν. τοῦ Χαρ.
Βόλον Εὐάγ. τοῦ Στυλ.
Μπίρην Ἀθαν. τοῦ Ἰωάν.
Δεμερούκαν Παν. τοῦ Χρισ.
Καραδημον Ἀθαν. τοῦ Νικολ.
Σταθόπουλον Ἀθαν. τοῦ Γεωργίου
Ραδαῖον Γεώργ. τοῦ Ἰωάν.
Παρασκευόπουλον Νικ. τοῦ Διονυσίου
Ρηγύπουλον Χαρ. τοῦ Ρήγα
Γκιώνην Ἰωάν. τοῦ Ἀλεξ.
Πολυγένην Καν. τοῦ Γεωργ.
Ἀθανασόπουλον Δημ. τοῦ Μαρίνη
Καρδάσην Ἀνδρ. τοῦ Ἀνάστου

*Βελισσαρόπουλον Γεώργ. τοῦ Κυριάκου
Φιλόπουλον Ἀθαν. τοῦ Μιχ.
Κουστένην Γεώργ. τοῦ Παναγῆ
Παρασκευόπουλον Φιλ. τοῦ Φωτίου
Τσίτουραν Γεώργ. τοῦ Μάνθου
Δημόπουλον Παν.*

Κλείουν ὅλες τὶς πορεῖες τῆς Βορείου πλευρᾶς καὶ τοὺς κύνουν λουτρὸ αἵματος, καὶ τοὺς ἀνοίγουν τῇ φλέβᾳ τῆς καρδιᾶς, καὶ ἡ αἱμορραγία τοὺς παραλύει. Θέλουν νὰ φύγουν ἀλλὰ τὸ αἷμα τοὺς κρατάει, γυρεύει ἐκδίκησι. Κ' ἀπὸ τὴν βοή καὶ τὴν ἀντάρα τῆς μάχης βγαίνουν ἀπὸ τοὺς τάφους τοὺς οἱ πεθαμένοι καὶ ἀνιμίζοντας τ' ἄσπρα τοὺς σάββανα φωνάζουν κι' ἐκεῖνοι ἐκδίκησι. Ἐκδίκησι γυρεύουν οἱ ψυχές μας. Καὶ ὁ ἀντίλαλος ἐπαναλαμβάνει τὰ λόγια τῶν πεθαμένων καὶ ὁ κόσμος ἀνατριχιάζει, νομίζει πὼς ἦρθε ἡ συντέλεια.

Κι' ἀπάνω στὴν ποραζάλη τοὺς ἀπάνω στὸ χαῖμό τοὺς πέφτουν ἀπὸ τῆς Σκύλας εἰς τὴν Χάρυβδι, στρέφονται κατὰ τοῦ κάστρου. Ξέρουν τὶ ἀξίζει τὸ κάστρο· καὶ ξέρουν πῶς τοῦ δίνουν ζωὴ καὶ λυσιάνε, κι' ἀφρίζουν, καὶ σεληνιάζονται. Ἀλλὰ καὶ τὸ Κάστρο τοὺς ξέρει· καὶ οἱ ὑπερασπισταὶ τοὺς ξέρουν· καὶ τοὺς στέλνουν χαιρετίσματα σὰν παλαιοὶ γνώριμοι φωτιά καὶ σίδηρο ἀναλυτό, καὶ τοὺς καῖνε καὶ τοὺς ξεφλουδίζουν καὶ ἀπὸ κόκκινους τοὺς κύνουν μαύρους σὰν τὴν κόλασι καὶ τοὺς στέλνουν στὸν Ἄδη νὰ βροῦνε τοὺς συντρόφους τοὺς τῆς Ἀντρέιτσαινας καὶ τῆς Κόνιτσας.

Τὸ Κάστρο κρατάει γερὰ καὶ σὰν ἠφαίστειο πὺν θύμωσε σκορπáει γύρω του μύδρους καὶ φωτιά, τὴν καταστροφὴ καὶ τὸ θάνατο. Οἱ μοίραρχοι Ἀθαν Ἀνδρεόπουλος καὶ ὁ Ἄνδρ. Ἀνδρικόπουλος ὁ ἦρωσ τῆς Ἀνδρέιτσαινας μὲ τοὺς :

*Βῶβον Ἄνδρ. ἱερέα τοῦ Παναγ.
Καζᾶκον Βασίλ. τοῦ Χριστοῦ
Δεμερούκαν Τάκην τοῦ Βασίλ.*

Σιαδόπουλον Φώτ. τοῦ Γεωργ.
Τσιάπαν Κων. τοῦ Ἰωάννου
Ραδαῖον Φιλ. τοῦ Γεωργίου
Κολοκούσην Χαρ. τοῦ Παναγ.
Θεοχάρον Ἄνδρ. τοῦ Ἄθαν.
Μαλεβίτην Χαρ. τοῦ Ἄθαν.
Μαλεβίτην Ἰωάν. τοῦ Ἄθαν.
Χριστοδουλόπουλον Ἰωάν. τοῦ Εὐστ.

Ἐδωκαν τὴν χαριστικὴν βολὴν εἰς τοὺς Ἑλληνομά-
χους ἔξωμότας καὶ σλαύους.

Τὰ πυρὰ ὄλων τῶν φυλακίων ἐνίσχυσαν καὶ οἱ κάτωθι
κινητοὶ Μαχηταί:

Καρβελᾶ; Χρῖστος τοῦ Ἰωάννου
Καλπακῆς Κων. τοῦ Βασιλ.
Παναγόπουλος Χαρ. τοῦ Σπύρου
Παναγόπουλος Σπυρ. τοῦ Χαραλ.
Σταδόπουλος Γεώργ. τοῦ Εὐσταθίου
Παρασκευόπουλος Παν. τοῦ Ἰωάν.
Πισιμίσης Βασ. τοῦ Θεοδ.
Κουμπούνης Σπυρ. τοῦ Βασ.
Κουμπούνης Εὐθύμ. τοῦ Βασιλ.
Κουρσαρᾶκος Πέτρος τοῦ Βασιλ.
Κουρσαρᾶκος Μιχαήλ τοῦ Βασ.
Κωνσταντόπουλος Ταξιάρ. τοῦ Παναγ.
Διονυσόπουλος Γεώργ. τοῦ Διονυσ.
Κολοκούσης Δημ. τοῦ Παναγ.
Καρβελᾶς Δημ. τοῦ Κανέλ.
Καρδάσης Εὐθ. τοῦ Σπύρ.
Πισιμίσης Ἰωάν. τοῦ Ἄγγελ.

Καὶ σὰν εἶδαν κι' ἀπόειδαν πῶς δὲν πρόκειται νὰ πα-
τήσουν τὴ Δημητσάνα καὶ ἐὰν μείνουν ἔστω καὶ λίγο δὲν
θὰ μείνη ἀπὸ δαύτους οὔτε «ρουθούνη» τῶβαλαν στὰ πόδια
καὶ τοὺς πῆραν ξωπίσω τὰ παιδιὰ μὲ τις σφεντόνες καὶ οἱ
γυναῖκες μὲ τις πέτρες καὶ μὲ τὰ γιοῦχα, καὶ τὸ Κεφαλό-
βρυσο τ' Ἀγιαντιοῦ τοὺς ἤρθε λειψὸ δὲν τοὺς ἔφτασε νὰ

πλύνουν τὰ αἵματα καὶ τὴ ντροπὴ τους.

Ὁ ἥρωϊσμός καὶ ἡ αὐτοθυσία τῶν ἀξ)κῶν καὶ ὀπλι-
τῶν τῆς Μηχανοκινήτου διλιχίας Χωροφυλακῆς μετὰ τῆς
Φρουρᾶς τῆς Χωροφυλακῆς καὶ τῶν Δημητσανιτῶν ἔσωσαν
τὴν Δημητσάναν καὶ ἐξεδικήθησαν τ' ἀθῶα θύματα τῶν
εἰδεχθῶν κακούργων.

Διότι ἡ ἐκδίκησις εἶναι θεῖον δῶρον λέγει ὁ Μέγας
Ἕλληγ Τραγικός· καὶ πολλὰς φορὰς μάλιστα ὑπερβάλλει
καὶ αὐτὸ τὸ Θεῖον.

Σημ. Δὲν κατέστη δυνατὴ ἡ ἐξακρίβωσις τῶν ὀνομάτων
ἀπάντων τῶν Μαχητῶν, καὶ αἱ ἀπώλειαι τῶν ἑαμοσλαυο-
κομμουνιστῶν ὑπερέβησαν τοὺς τετρακοσίους.

Ο ΓΕΡΩ ΔΗΜΗΤΣΑΝΙΤΗΣ

Γλυκὰ τὸ λένε τὰ πουλιὰ
μεσ' τ' Ἄγιο—Λιᾶ τὴ ράχη
βγάτε νὰ ἰδῆτε λυγεροὺς
λεβέντες παλληκάρια,
πῶς πολεμᾶν τοὺς κόκκινους
καὶ τοὺς Ἀρβανιτάδες.

Νὰ ἰδῆτε κι' ἓνα γέροντα
ἓνα Δημητσανίτη,
πού πολεμάει σὰν αἰτός,
σὰν ἄξιο παλληκάρι.

Διακόσιους μόνος ἔφαγε
μὲ τὸ βαρὺ τ' Ἀρμούτι,
κι' ἄλλους διακόσιους ἔκοψε
τὸ Δαμασκὶ σπαθὶ του.

Καὶ τῶμαθαν οἱ Σταυραῖτοι
καὶ τὸ διαλαλῆσαν.

Καὶ τῶμαθε ἡ Ἀνατολὴ
καὶ τᾶκουσεν ἡ Δύση
καὶ τῶμαθαν οἱ Μόσκοβοι
κι' ἔμαυροφορεθῆκαν.

Κι' ἀρχίνισαν νὰ τοὺς μιλᾶν
καὶ νὰ τοὺς καταριῶνται.

Κεφάλια κακοκέφαλα
τὶ θέλατ' ἐκεῖ πάνω,
στῆς Δημητσάνας τὰ βουνὰ
στὴν Πάληο—Δημητσάνα;
Π' αὐτοὶ δὲν εἶνε ἄνθρωποι

δέν ἔχουν αἷμ' ἀνθρώπου.
Αὐτ' εἶνε φίδια κολοβά
καὶ λύκοι λυσσιασμένοι
ζητᾶν κομμουνιστῶν καρδιᾶς
νὰ ρίχνουν στὰ σκυλιά τους
κι' αἷμα ζητᾶνε σλαυϊκὸ
νὰ βάφουν τὰ τσαρούγια.

- Τραγουδιέται Α. ὡς κλέφτικο στὸ σκοπὸ
Κίνησα ὁ μαῦρος κίνησα
νὰ πᾶ στὸ Καρπενῆσι
- » Β. Ὡς τοῦ τραπεζιοῦ τὸ σκοπὸ
Παιδιὰ σὰν θέτε λεβεντιά
καὶ κλέφτες νὰ γενῆτε
- » Γ. Ὡς τοῦ χοροῦ στὸ σκοπὸ
τῆς Γαλανῆς τὸ φόρεμα
τῆς Ρούσσας τὸ φουστάνι
- Γύρισμα Τῆς Δημητσάνας τ' ἄρματα
δέν ξέρουνε γεράματα
πάντα νειὰ κι' ἀντρειωμένα
πολεμᾶνε τὰ καυμένα.

Ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Ἐφημε-
ρίδι «Φωνὴ τῆς Γορτυνίας»

ΠΑΠΑ — ΑΝΔΡΕΑΣ (ΒΩΒΟΣ)

Χαράν ὀπώχουν τὰ βουνά
τὰ κάστρα περηφάνεια
σάν βλέπουν Διάκους μὲ σπαθιά
Παπάδες μὲ ντουφέκια
(Δημῶδες)

Ἡ ἱστορία Ἑλληνικῆ ἐντὸς πλαισίου ἐκ δάφνης ἀναγράφη ὅτι οἱ στρατιῶται τῆς Πίστεως ὑπῆρξαν καὶ οἱ ἄριστοι πρόμαχοι τῆς Πατρίδος.

Γρηγόριος ὁ Ε΄ ὁ ὕστατος τῶν Ἑλλήνων Ἐθνάρχης, ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός, ὁ Ἡσαΐας τῶν Σαλώνων, ὁ Ἰγνάτιος τῆς Ἄρτης, ὁ Παπαφλέσσα, ὁ Δυίκος, ὁ Σαμουήλ, ὁ Γαβριήλ, ὁ Ἀνανίας τῆς Λακεδαιμόνος καὶ πλεῖστοι ἄλλοι δι' ὧν διεσώθη ὁ Ἑλληνισμός, καὶ διεδόθη ὁ Χριστιανισμός καὶ ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολήν, ἐλειτούργουν ὅτε μὲν ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς, ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Καὶ εἰς μὲν τὴν ἐκκλησίαν προσέφερον τὴν ἀναίμακτον θυσίαν, ἐπὶ δὲ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τὴν αἱματηρὰν τὴν αἱματηροτάτην.

Ἡ Ἁγία Λαύρα, αἱ Θερμοπύλαι τὰ Σάλωνα, τὸ Μανιάκι, τὸ Κοῦγκι, τὸ Ἀρκαδι, ἡ Δημητσάνα, φέρουν καὶ δεικνύουν ὑπερηφάνως τὰ καὶ σήμερον ἐτι σωζόμενα ἔχνη τῆς αἱματηρᾶς θυσίας τὴν ὁποίαν ἡ μὲν Ἀνατολὴ ἐνθυμεῖται μὲ δέος, ἡ δὲ Δύσις τὴν ἀλέφυγε, πλὴν μετῆλθε πρὸς πολιτικὴν ἐπικράτησιν μέσα ἅτινα καὶ οἱ δολιοφθορεῖς θὰ ἐθεώρουν ἄτιμα.

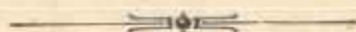
Εἰς τὴν φωτεινὴν πλειάδα τῶν Ἑλλήνων ἱερωμένων προστίθεται τώρα καὶ ὁ Παπᾶ—Ἀνδρέας Βῶβος

Ὁ λεοντόκαρδος οὗτος ἱερεὺς εἰς τὴν μάχην τῆς Δημητσάνης τῆς 30ῆς Αὐγούστου 1948 μαχόμενος μετὰ τῶν στρατιωτῶν ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος, καὶ πρῶτος ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὴν γραμ-

μὴν τοῦ πυρὸς ἀπέδειξεν ὅτι οἱ χεῖρες του κρατοῦν ἕξ' ἴσου στερεῶς τὰ ὄπλα ὅσον καὶ τὸν Σταυρόν, καὶ ὅτι ἡ ὁσμὴ τῆς πυρίτιδος τοῦ εἶνε ἕξ' ἴσου προσφιλῆς ὅσον καὶ ἡ τοῦ θυμιάματος.

Καὶ ὅταν ἡ Ἐλευθερία ἔστεψε διὰ τοῦ στεφάνου τῆς Νίκης τὰ ὄπλα τῶν Δημητσανιτῶν καὶ ὅλοι ἐώρταζον τὰ ἐπινίκεια, ὁ Παπα—Ἀνδρέας Βῶβος, ἀφήσας εἰς τὴν γωνίαν τὸ καλνίζον ἀκόμη ὄπλον του, ἔλαβε πάλιν ἀνὰ χεῖρας τὸν Σταυρόν, συμπαριστάμενος εἰς τὸν τραυματίαν, παραμυθῶν τὸν ἀσθενῆ, ἔλεῶν τὸν πτωχόν, εὐλογῶν τὰ παιδιά.

Διὰ τῆς ἀνδρείας του καὶ τῆς αὐταπαρνήσεώς του ὁ στρατιώτης αὐτὸς τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος, προσέθηκεν ἕναν ἀκόμη κρῖκον εἰς τὴν ἀτέρμονα ἄλυσσον τῶν ἱερωμένων Ἑλληνορθοδόξων ἡρώων.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ 1912 μὲ τὰς δίφνας του, μὲ τὰ τραύματά του, μὲ τὴν ἀναπηρίαν του προσῆλθε πρῶτον εἰς τὴν φωνὴν τῆς Πατρίδος τῷ 1948.

Ὁ ἴδιος ἐχθρὸς καὶ τότε, ὁ ἴδιος καὶ τώρα ὁ αἰώνιος Βούλγαρος. Τῷ 1913 μόνον ἡ φυγὴ ἔσωσεν τούτους ἐκ τῆς δικαίας τιμωρίας τοῦ ἥρωος Ἑλληνοῦ ἀξιωματικοῦ Βελησσαρίου.

Ὁ Βασίλειος Μιχαλόπουλος πολεμῶν καὶ τότε τοὺς Βουλγάρους ἐδέχθη ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τὰ τραύματα ἀπὸ τὸν βδελυρὸν καὶ ὑπουλον ἐχθρόν, τὰ συγχαρητήρια καὶ τὰ παράσημα τοῦ Βασιλέως Ἀρχιστρατήγου καὶ τὸν θαυμασμόν τῶν ἀνωτέρων καὶ συναδέλφων του.

Νῦν καὶ ἄλλο τραῦμα παράσημον ἐκόσμησε τ' ἀνδρεία στήθη του τῷ 1948, ἐν ᾧ ἐμάχετο κατὰ τῶν Βουλγάρων εἰς τὴν Δημητσάναν.

Ἡ Πατρίς καὶ ἡ Δημητσάνα τὸ ὄνομά του κατεχώρησαν εἰς τὰς δέλτους τῆς ἱστορίας.

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΜΑΣ

Πίπτει ὁ Λεωνίδας, καὶ ἄλλοι μετ' αὐτοῦ Σπαρτιᾶται, ὧν ἐγὼ ὡς ἀνδρῶν ἀξίων αἰωνίας μνήμης ἐφρόντισα καὶ ἔμαθα τὰ ὀνόματα. ἔμαθον δὲ πάντων τῶν τριακοσίων.

Ἡρόδοτος

Ἡρωτήθη ὁ Ἕλλην παρὰ τοῦ βαρβάρου τίνα ἐγνώρισεν εὐτυχέστατον τῶν ἀνθρώπων. Ὁ δὲ ἔφη. «Τέλλον τὸν Ἀθηναῖον». Ἐκπλαγεῖσα ἡ βαρβαρότης ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν ἀπόκρισιν, ἠρώτησε παραιτέρω, πῶς καὶ διατί θεωρεῖται ὁ Τέλλος εὐδαιμονέστατος. Καὶ ὁ Ἕλλην σοφὸς ἀνταπήντησεν. Θεωρεῖται ὁ Τέλλος εὐτυχέστατος βασιλεύς, διότι καὶ ρώμην καὶ κάλλος τοῦ σώματος εἶχε καὶ υἱοὺς ἐξαιρετοὺς ἀπέκτησεν, ἀλλὰ τὸ σπουδαιότατον πάντων εἶνε ὅτι ἀπέθανεν ἐνδοξότατον θάνατον νικητῆς τῶν πολεμίων ἐν Ἐλευσίनि, ὅπου ἡ Πατρίς του ἔθαψεν αὐτὸν δημοσίᾳ ἐν τῷ τόπῳ ἐνθα ἔπεσε μαχόμενος, ἀποδιδούσα αὐτῷ τιμὰς ἡρώος».

Κατάλληξιν ἐπροξένησεν εἰς τὸν βάρβαρον ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἕλληνοσ σοφοῦ, διότι δὲν ἠδύνατο ν' ἀντιληφθῆ πὼς εἰς τοιοῦτος θάνατος δύναται νὰ θεωρῆται ὡς ὑπερτάτη εὐτυχία.

Τοιαύτην κατάλληξιν ἠσθάνθησαν πάντες οἱ τότε καὶ νῦν βάρβαροι ἐρχόμενοι εἰς οἵανδήποτε ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν Ἑλλήνων εἴτε ὡς ἐχθροὶ εἴτε ὡς φίλοι.

Ἡ εὐθανασία ἐθεωρήθη ἀείποτε παρ' Ἕλλησιν ὡς τὸ μέγιστον ἀγαθὸν παρεχόμενον ὑπὸ τῶν ἀθανάτων εἰς τοὺς θνητοὺς καὶ δὴ ὁ ὑπὲρ τῆς Πατρίδος θάνατος, ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης. «Καλὸ βόλι» ἠύχοντο οἱ Κλέφτες τοῦ Ταυγέτου, τῶν Ἀγραίων, τῆς Ὀσης, τοῦ Ὀλύμπου, τοῦ Πίνδου ἐννοοῦντες καὶ τὴν ἀποδιδομένην εἰς τὴν εὐχὴν

ταύτην ἐρμηνείαν δηδαλὴ νὰ μὴ πέσωσιν εἰς χεῖρας τῶν πολεμίων ἀλλὰ κυριώτερον καὶ ἀκριβέστερον ἠννόουν νὰ πέσουν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τῆς Πατρίδος προμαχοῦντες κτιώμενοι τὴν εὐθανασίαν καὶ στεφόμενοι ὑπὸ τῆς ἀθανασίας.

Τοιοῦτον ἐνδοξότατον θάνατον ἔλαβον καὶ οἱ ἕκ τῆς φρουρᾶς τῆς Δημητσάνης κατὰ τὴν μάχην τῆς 30ης Αὐγούστου τοῦ 1948 ἥρωες τῆς μηχανοκινήτου διλοχίας Χωροφυλακῆς, καὶ πολῖται τῆς φρουρᾶς τῆς Δημητσάνης.

Κατσογριδάκης Στυλιανὸς ὑπομοίραρχος

Αἰσωπος Χρῆστος ὑπομοίραρχος.

Καζακέας Γεώργιος ἐνωμοτάρχης.

Ρούτσης Δημήτριος ὑπενωμοτάρχης.

Ἀγγελάκης Θεόδωρος χωροφύλαξ.

Ἀγάθος Σπυρίδων χωροφύλαξ.

Ποδάρας Σωτήριος χωροφύλαξ.

Παπαδόπουλος Ἰωάννης χωροφύλαξ.

Χροσέας Πέτρος χωροφύλαξ.

Καρατζαφέρης Δημήτριος χωροφύλαξ.

Σταθόπουλος Εὐστάθιος τοῦ Γεωργίου

Κολοκούσης Δημήτριος τοῦ Παναγ.

Δημόπουλος Ἡλίας τοῦ Ἰωάννου

Καὶ εὐτυχέστατοι οὗτοι κατέστησαν ὡς ὁ Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος διότι καὶ ῥώμην καὶ κάλλος τοῦ σώματος εἶχον καὶ θάνατον ἐνδοξότατον ἔλαβον νικηταὶ τῶν πολεμίων, καὶ ἡ Πατρίς παμμεγίστας τιμὰς ἀπέδωκεν αὐτῆς καὶ δημοσία ἔθαψεν αὐτοὺς ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης καὶ μνημόσυνα οἱ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς Δημητσανῖται ἐτέλεσαν καὶ θέλουσι τελεῖ «ἐφ' ὅσον ὁ ἥλιος τὴν αὐτὴν ὁδὸν πορεύεται».

Καὶ ὅταν ἡ Πατρίς ἀποδυθῆ τὴν τοῦ Ἄρεως πανοπλίαν τῆς καὶ τὸ ἐρυθρὸν μίasma ἐκλίπη ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, τότε ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ Ἔθνους μνημεῖον ἐκ γρανίτου τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς θέλει ἀνεγείρη ἐπὶ τοῦ τάφου των καὶ ἡ σμίλη τοῦ καλλιτέχνου θὰ χαράξῃ ἐπὶ τῆς πέτρας τὰ ὀνόματά των καὶ τὰς Πατρίδας των καὶ ὁ νεώτερος Σιμωνίδης θὰ ὑπαγορεύσῃ τὸ ἐμπρέπον ἐπίγραμμα.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΑ

Ἡ δόξα τῆς ἀνῆλθε μέχρις ἑβδόμου οὐρανοῦ καὶ ὄλων τὰ χεῖλη, εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου μετὰ σεβασμοῦ καὶ θαυμασμοῦ προφέρουν τ' ὄνομά της.

Ἀγαπημένοι τῶν Θεῶν ἔλαβε παρ' αὐτῶν καὶ αὐθις τὸν κόττινον τῆς νίκης καὶ ἐστέφη μετ' αὐτὸν ἀμάραντον τῆς δάφνης στέφανον.

Τὸ κατόρθωμά της ἀδυνατεῖ νὰ τὸ ἐννοήσῃ ἀνθρώπινος νοῦς, πολὺ δὲ περισσότερον νὰ τὸ περιγράψῃ. Ἄλλοι τὸ εἶπον θαῦμα, ἄλλοι μυστήριον. Καὶ μόνον ὁ Πίνδαρος θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐξυμνήσῃ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὸ δέος ὅπερ εἰς τὴν ἔρυθρὰν βαρβαρότητα προσεκάλεσε.

Ἡ πανωλεθρία ἦν ὑπέστησαν οἱ ἐξωμόται καὶ ὁ Σλαβισμὸς ὑπὸ τῶν Δημητσανιτῶν καὶ Δημητσανιτισσῶν, ἅς γίνῃ παράδειγμα εἰς ὅλους τοὺς λαούς.

Τὸ ἔρυθρον μίσημα δέος θὰ ἐνθυμῆται τὴν πανωλεθρίαν του καὶ τὴν κατασχύνῃ του.

Ἡ πόλις μετ' αὐτὸν ἀνώτερον πολιτισμόν, ἡ πόλις μετ' αὐτὴν τὰς ἱερὰς παραδόσεις, ἡ πόλις ποὺ διατηρεῖ ἄσβεστον τὴν δάδα τῆς Ἐλευθερίας, κατηύγασε καὶ αὐθις μετ' αὐτὴν τὸ ἐκτυφλωτικὸν τῆς φῶς τὰς ἐσκοτισμένας διανοίας καὶ ἀνεπτέρωσε διὰ τῆς νίκης τῆς τὸ καταλεπτωκὸς ἠθικὸν τῆς ἀνθρωπότητος.

Οἱ τυφλοὶ ἀνέβλεψαν καὶ οἱ κατεχόμενοι ὑπὸ δέους ἀνεθάρρυσαν.

Κλίνομεν μετὰ βιθυντάτου σεβασμοῦ τὸ γόνυ ὡς γλυκεῖα Πατρὶς πρὸ τοῦ Θεοῦ μεγαλείου Σου.

Ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ ἑφημερίδι
«Πνοή τῆς Γορτυνίας»

ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ ΜΑΣ

Παιδιά περήφανης γενιᾶς
στὰ νειάτα Σας ῥοδίζουν
χρυσῆς ἐλπίδες πὺν σὲ μᾶς
χρόνια παλῆὰ θυμίζουν.

Στὴ φωτεινὴ Σας τὴ ματιὰ
βλέπουμε μιὰ λαμπάδα
πὺν καίει μέσα στὴν καρδιά
γιὰ μιὰ τρανὴ Ἑλλάδα.

Τρανὴ καὶ ὑπερήφανη
ὅπως τὴν εἶπε Κεῖνος
τοῦ Γένους ὁ (Πολέμαρχος)
ὁ μέγας Κωνσταντῖνος. (ΙΒ)

Κι' ἡ δάφνες πὺν στολίζουνε
κεῖ πέρα τὰ βουνὰ μας
θὰ γίνουν δαφνοστέφανα
γιὰ Σᾶς γλυκὰ παιδιὰ μας.

Σημ. Ἐδημοσιεύθη ἐν ταῖς Ἐφημερίσιν Ἑλλάς, Φωνὴ
τῆς Γορτυνίας καὶ ἐν τῷ Περιοδικῷ Ἐθνικὰ Ἑλληνικὰ
Δημοσιεύματα.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ - ΣΛΑΥΤΙΣΜΟΣ

Α. ΟΙ ΚΑΤΑΚΤΗΤΑΙ

Όταν ἡ ἡμετέρα Πατρίς καθημαγμένη καὶ ἀγωνιῶσα ἐδέχετο ὄλον τὸ βῆρος καὶ ὄλην τὴν πίεσιν τῶν λογιῶν— λογιῶν βαρβάρων καὶ ἠγωνίζετο μὲ ὄλας τῆς τὰς δυνάμεις ἵνα ἀντιμετωπίσῃ τὰς σατανικὰς μεθόδους ἃς ἡ ἠνωμένη βαρβαρότης μετήρχετο ἵνα καὶ τὴν ψυχὴν αὐτῆς καὶ τὸ σῶμα φθείρῃ, χωρὶς οὐδένα τῶν ἐπιδιωκομένων σκοπῶν τῆς γὰ ἐπιτυχάνῃ καὶ τοῦτο χάρις εἰς τὸν μέγιστον ἠθικὸν κόσμον, ὃν ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ περιέκλειεν ἐν ἑαυτῇ.

Ἡ πείνα, αἱ παντοειδεῖς στερήσεις, αἱ ἐξορίαί, τὰ βασανιστήρια, αἱ ἀπειλαί, οἱ τουφεκισμοί, δὲν ἐστάθησαν ἱκανά, ὅπως κάμψωσι τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν.

Καὶ ὅσον ἰσχυροτέρα καθίστατο ἡ βάρβαρος βία, τόσον περισσότερο γρανιτώδης ἐγένετο ἡ Ἑλληνικὴ ἀντίστασις καὶ διέλαμπεν ἡ ἀνωτερότης τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς.

Β. ΣΛΑΥΤΙΣΜΟΣ

Ὁ Σλαβισμὸς γνωρίζων ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς φράγμα ἰσχυρὸν καὶ ἀνυπέρβλητον διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν σκοτίων ἐπιδιώξεών του, καὶ ὡς πνεῦμα ἀκαταμάχητος, συνέστήσε παντοειδεῖς καταχθονίους ὀργανώσεις εἰς ἃς παρέσχεν ἀφειδῶς πᾶσαν ὑλικὴν καὶ ἠθικὴν ἐνίσχυσιν ὅπως ἀχθῶσιν εἰς πέρας οἱ σκοποὶ του. Δηλονότι ἡ διὰ παντὸς μέσου ἐκμηδένισις τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος.

Ἡ δημιουργία εἰς κράτος τῆς Βουλγαρίας εἶνε ἔργον τῶν αἰμοσταγῶν χειρῶν του. Καὶ τοῦτο ἵνα ἐμποδισθῇ ἡ πρὸς βορρᾶν καὶ ἀνατολὰς ἐπέκτασις τῶν Ἑλληνικῶν σι-

νόρων καὶ ἀλλοιωθῆ ἢ Ἑλληνικότης τῶν ἐδαφῶν ὅπερ ἢ Βουλγαρία κατέλαβεν. Καὶ δὲν δύναται νὰ δεχθῆ ὅτι ἀπέτυγεν. Διότι καὶ τὴν πρὸς βορρᾶν ἐπέκτασιν τῶν Ἑλληνικῶν συνόρων εἰς ἀμφοτέροσ τοὺς πολέμοις ἐιαταίωσε, καὶ τὸν Ἑλληνικὸν χαρακτῆρα τῶν ἐδαφῶν ἠλλοίωσε διὰ τῶν ἐτανειλημμένων διωγμῶν, σφαγῶν καὶ ἐμπορησμῶν. Ἐν μόνον δὲν κατόρθωσε οὐδὲ θὰ κατορθώσῃ εἶνε ἢ ἀλλοίωσίς του τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, τῆς Ἑλληνικῆς ἰδέας.

Ὅσοις δήποτε Τατάρους καὶ ἂν ἐγκαταστήσῃ εἰς τὰ παράλια Εὐξείνου, ὅσοις δήποτε Βουλγάρους καὶ ἂν ἐποίκησῃ εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ρούμελην, οὐδὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐπιτύχῃ. Ὁ ἀῆρ, τὰ βουνά, οἱ βράχοι, οἱ ποταμοί, τὰ δάση, θὰ διαλαλῶσιν εἰς τοὺς αἰῶνας ὅτι εἶνε Ἑλληνικά καὶ τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα θὰ ὑπερίπταται ἐμποιοῦν θάμβος καὶ τρόμον εἰς τοὺς βαρβάρους καὶ μὴ ἐπιτρέπον εἰς αὐτοὺς οὐδὲ στιγμῆς ἡσυχίαν.

Τὰ Ἑλληνικά ἐδάφη δὲν ἠνέχθησαν πώποτε νὰ τὰ πατῶσι βάρβαροι καὶ ὁ Ἑλληνικὸς ἀῆρ ἀντὶ νὰ τοὺς δροσίξῃ τοὺς κατέκαυσεν. Ἄν δὲν ὑπῆρχε σλαβισμὸς ἢ Ἑλληνικὴ Χερσόνησος πρὸ πολλοῦ θ' ἀπεκαλεῖτο Ἑλλάς καὶ οὐχὶ Βαλκανικὴ ὅπως ἀποκαλοῦσι ταύτην σήμερον ἔνια «μεγάλα πνεύματα» Ἑλληνικά καὶ ἀλλότρια, εἰς ὧν τὰ φιλόμουσα ὦτα ἢ ὄνομασία Ἑλληνικὴ χερσόνησος ἤχεϊ κακοφώνως.

Αἱ κακόδοξοι θρησκευτικαὶ ὀργανώσεις, τῶν χιλιαστῶν, τῶν Οὐνιτῶν, κλπ. ἐνισχυόμεναι καὶ ὑπὸ τῆς Δυσούσης ἐκκλησίας, ἐντεῦθεν ἔχουσι τὴν ἀφετηρίαν. Καὶ τοῦτο ἵνα ὑποσκάψωσι τὴν πίστιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ἰδικόν των δημιουργημα εἶνε καὶ τὸ Ἑλληνικὸν γλωσσικὸν ζήτημα. Καὶ τοῦτο ἵνα ἐκχυδαίσωσι καὶ ἐκβαρβαρίσωσι τὴν Πάγκαλον Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν. Οἱ Ἕλληνες ἐκεῖνοι οἵτινες ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀνυπάρκτου γλώσσης τοῦ λαοῦ ἐτάχθησαν ὑπὲρ αὐτῆς, νὰ ὧσι βέβαιοι ὅτι ἀνεπιγνώτως προσφέρουσι μέγιστην ἠθικὴν ἐνίσχυσιν εἰς τὸν

σλαβισμόν. Μία εἶνε ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα· καὶ αὐτὴ ἡ μία δὲν εἶνε ἄλλη παρὰ μόνον ἐκείνη ἣτις δὲν ἀφίσταται τοῦ ἀρχαίου προτύπου. Τοῦ προτύπου ἐκείνου, δι' οὗ τὸ Ἑλληνικὸν Πνεῦμα ἀνήγειρε τὸν πνευματικὸν Παρθενῶνα τῆς ἀνθρωπότητος, ἐγράφη τὸ Εὐαγγέλιον καὶ διεδέθη ὁ Χριστιανισμός.

Λαοὶ οἵτινες διεστρέβλωσαν τὴν γλῶσσαν των καὶ ἔπαυσαν νὰ τὴν ὁμιλῶσιν, ἀπέθαναν ἐθνικῶς.

Οἱ Λατίνοι, οἱ Καρχηδόνοι, οἱ Φοίνικες καὶ ἄλλοι λαοὶ τοῦ ἀρχαίου κόσμου ἀπέθανον, διότι ἔπαυσε νὰ ὁμιλῆται ἡ γλῶσσά των. Καὶ ἠκούσθη φωνὴ ἐν Ἀγγλία λέγουσα ὅτι οἱ Κύπριοι δὲν εἶνε Ἕλληνες. Ἐσκέφθητε πότε κύριοι (τῆς γλώσσας τοῦ λαοῦ) τί θὰ ἔλεγον ἐὰν οἱ κάτοικοι τῆς Κύπρου δὲν ἐλάλουν τὴν Ἑλληνικὴν; Τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ζῆ καὶ θὰ ζῆ μόνον καὶ μόνον ἐφ' ὅσον διατηρήσῃ ἀλώβητον τὴν πάτριον γλῶσσαν.

Λέγουσιν οἱ κακόδοξοι καὶ ἔχουσιν ὡς ἐπιχείρημα ὅτι γράφουσι γλῶσσαν νοητὴν εἰς τὸν λαόν· μὴ βλέποντες ὅτι ὁ λαὸς τοὺς ἀγνοεῖ βδελύσσεται τὸ ἔκτρομα τοῦτο ὅπερ ὡς ἰδικὴν του δῆθεν γλῶσσαν τοῦ παρουσιάζουν, καὶ οὐδὲ σημασίαν τοὺς ἀποδίδει.

Ἐχουσι τὴν ἀφέλειαν νὰ νομίζωσιν ὅτι ὁ λαὸς ὁ εὐφρῆς Ἑλληνικὸς Λαός, ἴστατε εἰς πολὺ κατώτερον πνευματικὸν ἐπίπεδον καὶ δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ τάχα τὴν ἀνωτέραν γλῶσσαν. Πόσον ἀπατῶνται! . . . Πόσον ὀλίγον ἔχουσι κατανοήσει τὴν ψυχοσύνησιν τοῦ εὐφυστέρου λαοῦ τοῦ κόσμου.!

Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἀκόμη οὕτω συνέβαινε, καθῆκον καὶ ἱερὰν ὑποχρέωσιν εἶχον νὰ καταβάλωσι προσπαθείας, ἵνα ἀνέλθῃ οὗτος εἰς ἀνώτερα διανοητικὰ ἐπίπεδα καὶ οὐχὶ νὰ κατέρχωνται οὗτοι εἰς τὸ ἐπίπεδον εἰς ὃ ἐν ἀγνοίᾳ του ἐτοποθέτησαν τὸν Λαόν.

Εἶπον ἀκόμη ὅτι ἡ γλῶσσα ἐξελίσσεται· καὶ ἐξέλιξιν ἀντιλαμβάνονται τὸν ἐκχυδαϊσμόν, τὸν ἐκβαρβαρισμόν καὶ τὸν ἐκτραχηλισμόν. Ἐν ᾧ ὁ λαὸς ὅταν λέγῃ ἐξέλιξιν τῆς

γλώσσης ἐννοεῖ τὴν ἐπὶ τὰ βελτίω καὶ οὐχὶ τὴν ἐπὶ τὰ χείρω. Ἐν ᾧ τὸ ἀντίθετον ὀνομάζει ἐκφυλισμόν. Καὶ ὡς εἶνε τοῖς πᾶσι γνωστὸν ὁ ἐκφυλισμὸς ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀφάνειαν καὶ ἔχει ὡς κατακλεῖδα τὸν θάνατον.

Γ. Ε Α Μ

Τὴν στιγμὴν ταύτην τῆς δοκιμασίας τῆς Ἑλλάδος εὐροσίκων κατάλληλον ὁ σλαυισμὸς, καὶ ἐν τῇ ποταπῇ του σκέψει ὅτι ἐπέστη ἡ στιγμή ἵνα ἐκμηδενίσῃ τέλεον τὴν Ἑλληνικὴν Φυλὴν ἐδημιούργησε τὸ ἔάμ, ἵνα αὐτομολυνθῇ, αὐτοδηλητηριασθῇ ὁ ἀκμαῖος Ἐθνικὸς ὀργανισμὸς, ἐπέλθῃ ἡ σῆψις καὶ τέλος ὁ θάνατος ὃν ἐν τῇ μικρότιτί του ἐνόμιζε βέβαιον καὶ ἀναπόφευκτον.

Ἡ ὀργάνωσις αὕτη καλυπτομένη ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς Ἐθνικῆς ἀντιστάσεως καὶ ἄδενσα τὰ Ἐθνικὰ θύρια κατώρθωσεν ὡς ἄλλη τις νεωτέρα Κίρκη νὰ προσελκύσῃ τὴν Ἑλληνικὴν Νεότητα ἣτις ἔμπλεως ἐνθουσιασμοῦ ἔδραμε πυκνοῦσα τὰς τάξεις της, ὑπερήφανος ὅτι μάχεται ὑπὲρ τῆς Πατρίδος καὶ ὅτι ἀποτελεῖ τμῆμα τῆς συμμαχικῆς στρατιᾶς τῆς μέσης Ἀνατολῆς ὅπως ὠρούετο ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Σταθμὸς.

Ἡ συνωμοτικὴ αὕτη ἀνθελληνικὴ ὀργάνωσις ὑποστηριζομένη ὑπὸ πάντων ἐχθρῶν τε καὶ φίλων, τῶν ἀποσκοπούντων εἰς τὴν διὰ παντὸς μέσου ἀμαύρωσιν τῆς ἐκτυφλωτικῆς λάμπσεως τῆς Ἑλληνικῆς Νίκης καὶ εἰς τὴν κατασπίλωσιν καὶ διασυρμόν τῶν πρώτων Ἑλλήνων μηδὲ τοῦ βασιλέως ἐξαιρουμένου, κατώρθωσε νὰ θέσῃ τούτους εἰς τὸ περιθώριον, κατασυκοφαντοῦσα καὶ καταδολιομένη τούτους καὶ πᾶσαν φωνὴν διαμαρτυρίας, κατιπνίγουσα εἰς τὸν ἀπὸ σκοποῦ δημιουργούμενον ἐκκωφαντικὸν θόρυβον.

Ὁ Ἀρχιστρατήγος τοῦ Πίνδου στρατηγὸς Παπάγος αἰχμάλωτος τῶν βαρβάρων, οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ στόλου Ναύαρχοι Σακελλαρίου καὶ Καβαδίας, ὁ μὲν πρῶτος ἐξόριστος

εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ ὁ δεύτερος ἐν ἀπομονώσει εἰς Αἴγυπτον καὶ ἡ Πατρις εἰς χεῖρας τοῦ ἐὰμ καὶ τινων ἀναξίων ἀνθρωπαρίων, ὑποδουμένων πολιτικὴν καὶ στρατιωτικὴν ἡγεσίαν.

Διὰ τῆς ὀργανώσεως ταύτης οἱ κατακτηταὶ ἐξυπηρετοῦσι καλλίτερον τοὺς σκοποὺς των. Οἱ Ἕλληνες πατριῶται δολοφονοῦνται καὶ πᾶσα φωνὴ ἀγανακτήσεως καταπνίγεται. Ὁ πολιτικὸς κόσμος τῆς χώρας, ἐκτὸς τιμητικῶν τινων ἐξαιρέσεων, ἐὰν δὲν ὑπνώττη τὸν νήδυμον, συνωμοτεῖ ἐναντίον τοῦ Μεγάλου Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Β΄

Ἡ Ἑλλὰς εἰς χεῖρας τοῦ ἐὰμ καὶ ἡ ἀνθελληνικὴ ἐπιτυχία του κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον πλήρης. Καὶ θὰ ἦτο ὀλοκληρωτικὴ ἡ ἐπιτυχία τῶν ἑαμοσλαύων ἐὰν δὲν ἠγρούπνει ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ μεγάλου Βασιλέως τῆς Γεωργίου τοῦ Β΄

Τὸ ἐπαναστατικὸν κίνημα τῆς μέσης Ἀνατολῆς ἔργον τοῦ ἐὰμ, ὑπῆρξεν ὀλέθριον διὰ τὴν Ἑλληνικὴν ὑπόθεσιν. Καὶ ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Ἑλλάδος καθυστέρησε καὶ ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς διελύθη καὶ ὁ Ἑλληνικὸς στόλος διέτρεξεν ἄμεσον κίνδυνον βυθίσεως ὑπὸ τῶν συμμάχων μας Ἀγγλων καὶ διεσώθη μόνον καὶ μόνον χάρις εἰς τὸν κατασφυροφάντινον Βασιλέα Γεώργιον τὸν Β΄

Ἄμα τῇ ἀπελευθέρώσει καὶ τῇ ἀφίξει τῆς πρώτης Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως αἰσθανόμενοι ὅτι αἱ ἐπιτυχίαι των κινδυνεύουσι νὰ παραμείνωσιν ἄνευ ἀποτελέσματος, ἐδημιούργησαν τὸ ἕτερον ἐπαναστατικὸν κίνημα τοῦ Δεκεμβρίου ὅπερ τοσοῦτον κατασυνέτρεψε καὶ ἠφάνισε τὴν Ἑλλάδα καὶ ὠδήγησε ταύτην μέχρι τῆς ἀβύσσου, ἣν οἱ ἰσχυροὶ βραχίονες, ἡ ἰσχυρὰ διάνοια καὶ ἡ ἐπιβλητικὴ προσωπικότης τοῦ Βασιλέως τῆς, συνεκράτησαν εἰς τὸ χεῖλος.

Μία φάσις τῆς αἰωνίας αὐτῆς πάλης τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατὰ τοῦ σλαυισμοῦ εἶνε καὶ ἡ μεγάλη μάχη τῆς Δημητσάνης τῆς 30ης Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1948 εἰς ἣν τιμῆς ἐνεκεν ἀφιερῶται τὸ παρὸν πόνημα.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ ΚΑΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ

Ἐπειδὴ τὰ κυριώτερα ἢ μᾶλλον τὰ μόνα στηρίγματα τοῦ συμμοριτισμοῦ ὅστις ἀπετόλμησε τὸ κατὰ τῆς Δημητσάνης ἐγχείρημα, εἶνε ἢ Βούλγαροι καὶ οἱ Ἀλβανοί, ἐκρίθη ὅτι σκόπιμον εἶνε νὰ παρατεθῶσιν ἐν τῷ παρόντι ἄρθρα ἡμῶν δημοσιευθέντα περὶ αὐτῶν εἰς τὸν Τύπον.

Τὸ κράτιστον τμήμα τῆς Ἑλληνικῆς Χερσονήσου κατέχεται ἀδίκως καὶ παρανόμως ὑπὸ τῆς ἀρκτοτρόφου καὶ χοιροτρόφου φυλῆς, τῆς φυλῆς ἐκείνης ἣς ἡ θέσις εὐρίσκεται ἐν τῇ Ἀφρικανικῇ ζούγκλα, ἐνμέσῳ τῶν ἀγρίων θηρίων, τῶν ἀρπακτικῶν ὄρνέων καὶ τῶν ἰοβόλων ὄφεων καὶ ἣς ἡ παραμονὴ ἐν Εὐρώπῃ ἀποτελεῖ στίγμα διὰ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὸν πολιτισμόν. Τῆς φυλῆς ἣς ὁ λάφυρξ δὲν ἐκορέσθη ἔτι ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ αἵματος, καὶ ἣς οἱ ὄνυχες εὗρηται ἐμπεπηγμένοι εἰς τὸ Ἑλληνικὸν σῶμα.

Οἱ Βούλγαροι, λαὸς μὴ ἀνήγων εἰς οὐδεμίαν τῶν ἐν τῇ ἐθνολογίᾳ ἀνεγνωρισμένων φυλῶν, μὴ ἔχων ἐθνικότητα οὐδὲ γλῶσσαν, οὐδὲ θρησκείαν μὴ ἔχων πατρίδα οὐδὲ μόνιμον τόπον διαμονῆς οὐδὲ ὄνομα, λαὸς σκοτίας προελεύσεως, ἀναφαίνεται τὸ πρῶτον εἰς τὰς παρὰ τὸν Βόλγαν στέππας, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα Βούλγαροι, καταστρέφων καὶ δηῶν τὰ πέριξ ὡς ἄλλη Λεοναία Ὑδρα.

Ἐν τῇ καταστρεπτικῇ του μανίᾳ ὁ λαὸς οὗτος ὁ ὁποῖος ἀκόμη δὲν ἔχει ὄνομα, προχωρεῖ πρὸς δυσμὰς καὶ κρούει τὰς πύλας τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας. Μὴ δυνάμενος δὲ νὰ παραβιάσῃ τὸ ἀπόρθητον τεῖχος τῶν Ἀκραιτῶν, ἐγκαθίσταται ἐκεῖ, ἐπιδιδόμενος εἰς τὰς καὶ μέχρι σήμερον διατηρηθείσας γνωστὰς ιδιότητας τοῦ φόνου, τῆς λεηλασίας,

τῆς δηώσεως, τῆς καταστροφῆς, τοῦ ἔμπρησμοῦ, παρέχων οὕτω πράγματα εἰς τῆς Ἑλληνικῆν Αὐτοκρατορίαν.

Ἡ Ἑλληνικὴ αὐτοκρατορία ἐπανειλημμένως εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ δώσῃ σκληρὰ μαθήματα εἰς τὸν ἄγριον τοῦτον λαόν, ὅστις ὅμως κατ' οὐδὲν ἠδυνήθη ν' ἀλλάξῃ τρόπον ζωῆς, μέχρις οὗ ἡ ἑλληνικὴ ἀνεκτικότης ἔφθασεν εἰς τὰ μὴ περαιτέρω.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἡμῶν Βασίλειος ὁ Β. εἰς συναφθεῖσαν μάχην κατετρόπωσε τούτους, συλλαβὼν ὅλον τὸ εἰς τὴν μάχην λαβὼν μέρος Βουλγαρικὸν στράτευμα αἰχμάλωτον διατάξας πρὸς τιμωρίαν καὶ παραδειγματισμὸν τὴν ἐξόρουξιν τῶν ὀφθαλμῶν τούτου με ἀναλογίαν 99ο)ο, τοῦ ἐνὸς ἑκατοστοῦ ἀφιεμένου μονοφθάλμου ἵνά ὁδηγῆ εἰς τὴν καταισχύνην τοὺς ὑπολοίπους ἐνενήκοντα ἐννέα.

Ἐκτοτε ὁ Αὐτοκράτωρ Βασίλειος ὁ Β. προσέλαβε τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ Βουλγαροκτόνου.

Κατακτηθείσης τῆς Ἑλληνικῆς χερσονήσου ὑπὸ τῶν Ὁσμανιδῶν, οἱ Βούλγαροι, κατ' ἐξαίρεσιν τῶν ἄλλων λαῶν, οὐδέποτε διενοήθησαν ν' ἀποκτήσωσιν ὅπωςδῆποτε τὴν ἐλευθερίαν των ἠλευθερώθησαν δὲ οὐχὶ μόνον χωρὶς νὰ ἐπιζητήσωσι τοῦτο, ἀλλὰ οὐδὲ χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζωσι κἄν, καὶ τοῦτο χάρις εἰς τὴν μυωπάζουσαν διπλωματίαν. Μὴ ἔχοντες ὅμως ἐπίγνωσιν περὶ τοῦ τί ἐστὶν Ἐλευθερία, διενοήθησαν ἐν τῇ χαρακτηριζούσῃ αὐτοὺς ἀναιδεΐᾳ νὰ γίνωσιν ἀπὸ δοῦλοι αὐθένται, ὑποτάσσοντες ὅλους τοὺς ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Χερσονήσῳ οἰκοῦντας λαοὺς αὐτοτιτλοφορηθέντος τοῦ βασιλέως αὐτῶν εἰς Τσάρον τῶν Βουλγάρων.

Μὴ ἄρκεσθεὶς ὅμως οὗτος εἰς τὸν τίτλον τοῦ Τσάρου ἐπεζήτησε καὶ ἄλλους τίτλους ἔτι ἐνδοξοτέρους καὶ πρὸς τοῦτο ἀνεκήρυξεν ἑαυτὸν καὶ διάδοχον τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων, περιβληθεὶς τὴν στολὴν αὐτῶν καὶ κοσμήσας τὸ ἀνόσιον στέμμα του διὰ τῶν Ἑλληνικῶν Ἄετῶν ἐπεδείκνυε τὴν ἀλαζονίαν του εἰς τοὺς ἀγρίους ὑπηκόους του.

Νομίσας δὲ ὅτι πράγματι αὐτὸς εἶνε ὁ ἀναμενόμενος νὰ στεφθῆ ἐντὸς τοῦ θεοσκεποῦς τεμένους, ἔρριψε τ' ἀσεβῆ

του βλέμματα ἐπὶ τῆς Βασιλίδος, καὶ ἔτεινε τὴν βέβηλον χεῖρα του ἵνα δρέψῃ τὸ κρῖνον τοῦ Βοσπόρου.

Κωνσταντῖνος ὁ ΙΒ΄ κατοτροπώσας τούτους τῶ 1913 εἰς τὴν μάχην τῆς Κιλκίδος, ἔρριψεν διὰ τῆς σπάθης του χαμαὶ τὴν ἀσεβῆ χεῖρα τοῦ Τσάρου τῶν Βουλγάρων βορὰν τῶν κυνῶν, ἐπικληθεὶς καὶ ἀνυφημηθεὶς ὑπὸ τοῦ στρατοῦ του ὡς Κωνσταντῖνος ὁ Βουλγαροκτόνος.

Εἰς τὸ πρόσφατον παρελθὸν εἶδομεν ὅλοι ἰδίους ὀμμασι τὰς ἀνηκούστους ἀγριότητας ἃς οἱ Βούλγαροι διέπραξαν εἰς βάρος τῆς Πατρίδος μας, μὴ συνεισθέντες μήτε ἐκ τῶν παθημάτων των, τοῦ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου μήτε ἐκ τῆς κατασχύνης αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Κωνσταντῖνου τοῦ Βουλγαροκτόνου ἀπειλήσαντος καὶ αὐτὴν τὴν πρωτεύουσάν των.

Ἄλλ' ἔστι δίκης ὀφθαλμός· ὁ καθ' ὅλα ἀντάξιος διάδοχος τῶν Βουλγαροκτόνων, ὁ Ἰταλοκτόνος καὶ Γερμανοκτόνος Ἑλληνικὸς Στρατὸς ἠνωμένος εἰς ἓν σῶμα χαλύβδινον ὑπὸ τὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων Παῦλον τὸν Α. προώρισται ὑπὸ τῆς Θείας δίκης νὰ ἐπιφέρῃ τὸ ὕστατον καὶ θανατηφόρον πλήγμα εἰς τὸν χαμερπῆ τοῦτον λαόν, ἀπαλίττων οὕτω ἅπαξ διὰ παντὸς τὴν ἀνθρωπότητα ἐκ τοῦ ἄγους ὅπερ καλεῖται Βουλγαρία—καὶ Βούλγαροι.

Ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Ἐφημερίδι Μορεᾶς καὶ ἐν τῷ Περιδικῶ ἔθνικῶ Ἑλληνικῶ Δημοσιεύματι.

ΑΛΒΑΝΙΑ ΚΑΙ ΑΛΒΑΝΟΙ

Εἷς ἐκ τῶν ἄθλων τοῦ Ἡρακλέους εἶνε καὶ ἡ παρ' αὐτοῦ ἐξόντωσις τῆς Λερναίας Ὑδρας. Ἦν δὲ Λερναία Ὑδρα Τέρας καταστροφῆς καὶ ἐρημώσεως πολυκέφαλον, καθιστάμενον ἐτι φοβερότερον ἐκ τοῦ ὅτι ἀποκοπτομένης τῆς μιᾶς κεφαλῆς δύο ἀντ' αὐτῆς ἀνεφύοντο.

Ὁ ἄθλος οὗτος ἀνεφάνη μέγας, ὃ δὲ Ἡρακλῆς ἀνεκυρήχθη ἥρωα καὶ ἐλατρεύθη ὡς θεός.

Καὶ ἡ Ἑλλάς ἐν τῇ Μακραίῳνι ἱστορία της ἔχουσαν ἀντιπαλέσῃ ἐναντίον πολλῶν καὶ ποικίλων ἀγρίων τεράτων φερόντων ὅτε μὲν τὸ ὄνομα Πέρσαι, ὅτε Ἀραβες καὶ Ρωμαῖοι, ὅτε Ὀθωμανοὶ καὶ Φράγκοι, ὅτε Ἴταλοὶ καὶ Γερμανοὶ, ὅτε Σλαῦοι, καὶ πολλῶν ἄλλων ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς οὐδὲ ἀρχὴ καὶ τέλος.

Πάντων τούτων τὰς κεφαλὰς κατέκοψεν, καὶ ἐπὶ τὴν τομὴν πείρικαστον σίδηρον ἐπέθεσεν ἵνα, ὅπως μηδέποτε τὰ τέρατα ταῦτα λάβωσι ζωὴν ἢ ὑπόστασιν.

Καὶ βλέπομεν σήμερον πτώματα καὶ σκελετοὺς κειμένων ἐκτάδην καὶ ἐπ' αὐτῶν ἀσχολουμένους τοὺς σοφοὺς τῆς γῆς ἐπιζητοῦντας νὰ ἐξιχνιάσωσι τὸ μυστήριον.

Νῦν θηρίον ἐν νεκροφονείᾳ διατελοῦν τῇ ἐπενεργείᾳ ἰσχυροῦ διεγερτικοῦ παράγοντος ἐξέρχεται τῆς νεκροφανεῖας καὶ τρίζων τοὺς ἀπαισίους ὀδόντας του ὀρθοῦται ἀπειλητικὸν κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος.

Τὸ τέρας τοῦτο φέρεται ἐν τῇ τερατολογίᾳ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀλβανία ἢ Ἀλβανοί.

Ἀλλὰ τί ἐστὶν Ἀλβανία; Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ δώσωμεν μίαν ἀμυδρὰν εἰκόνα τοῦ ἄνευ ἐθνότητος τούτου ἔθνους, καὶ τοῦ ἄνευ ἐδάφους κράτους.

Εἷς τὴν πραγματικότητα δὲν ὑπάρχει οὔτε Ἀλβανία οὔτε Ἀλβανοί.

Τοῦτο εἶνε κατεσκευάσμα τῆς διπλωματίας ἥτις ὅτε μὲν ἀφίνει τοῦτο εἰς τὴν ἀφάνειαν ὅτε δὲ ἀνασύρει τοῦτο ἐκ τῆς ἀφανείας ἀναλόγως τῶν ἐκάστοτε συμφερόντων τῶν ἰσχυρῶν, μεταχειριζομένη τὸν πρωτόγονον τοῦτον λαὸν κατὰ τὸ δοκοῦν, καὶ εἰς βάρος πάντοτε τῆς Ἑλλάδος οὐκ ὀλίγον συντελούσης εἰς τοῦτο καὶ τῆς ἀνεπαρκείας τῆς Ἑλληνικῆς Διπλωματίας.

Ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω Ἀλβανικὴ Ἐθνότης δὲν ὑπάρχει. Οἱ κατοικοῦντες τὸ ἀπρόσητον τοῦτο τμήμα τῆς Ἑλληνικῆς Χερσονήσου ὄρεσίβιοι ποιμένες ζῶντες κατὰ φάρας (ὀμάδας) ἐκάστη τῶν ὁποίων ἔχει ἴδιον ὄνομα καὶ Ἀρχηγὸν ὡς ἐπὶ παραδείγματι, Τόσκηδες, Λιάπηδες, Τσάμιδες, κλπ. καὶ εἰς οὐδεμίαν ἐρχόμενοι ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ λοιποῦ κόσμου διατελῶσιν ἐν ἡμιαγρία καταστάσει μὴ ἔχοντες οὐδὲ γλῶσσαν, οὐδὲ θρησκείαν. Ὡς ἐκ τούτου ἔχουσιν ὅλα ἐκεῖνα τὰ γνωρίσματα τῶν πρωτογόνων λαῶν. Δηλαδὴ διακρίνονται διὰ τὴν πονηρίαν των, τὴν ἀπληστίαν των, καὶ τὴν εἰς τοὺς Ἀρχηγούς των τυφλὴν ὑποταγήν.

Τοιοῦτος λαὸς εὐνόητον ὅτι γίνεται ἄθυρμα εἰς χεῖρας τῶν πάντοτε Ἀργυρονήτων ἀρχηγῶν του. Καὶ εἰς τὴν ιδιότητα ταύτην τῶν ἀρχηγῶν του ὀφείλεται καὶ ἡ Ἰταλικὴ ἐπιτυχία τῆς κατοχῆς τῆς Ἀλβανίας, τοῦ Ἑλληνικοτάτου τούτου τμήματος τῆς Ἑλληνικῆς Χερσονήσου.

Ὁ λαὸς οὗτος μὴ ἔχων οὐδεμίαν ἐθνικὴν παράδοσιν καὶ στερούμενος ἐθνικῶν ἠρώων ἀνέδειξεν τοιούτους Ἑλληνας, εἰς ἐκ τῶν ὁποίων εἶνε καὶ ὁ Γεώργιος Καστριώτης ὃν οἱ Ἀλβανοὶ λέγουσι Σκενδέρμπεην.

Τὴν ἀγριότητα καὶ τὴν ἀπληστίαν τοῦ λαοῦ τούτου ἴσῃν μὲ θεομηνίαν ἐπανελημένως ἐδοκίμασεν ἡ Ἑλλὰς καὶ ἰδιαιτέρως ἡ Πελοπόννησος καὶ ἡ Ἡπειρος.

Ἡ Τάλαινα Ἡπειρος ἥτις ἐπέπρωτο καὶ σήμερον ἐτι ἐν μέσῳ εἰκοστῷ αἰῶνι νὰ ἐπαναζήσῃ τὰς ἡμέρας τοῦ υἱοῦ τῆς Χάμκως.

Εἰς δὲ τὴν Πελοπόννησον αἱ εἰσβολοῦσαι μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Ὀρλώφ Ἀλβανικαὶ ὄρδαί, πρὸς εἰρήνευ-

σιν ταύτης προέβησαν εἰς τοιαύτας ἀνηκούστους ἀγριότη-
τας, αἵτινες συνεκίνησαν καὶ αὐτὴν τὴν Πύλην ἣτις ἐκούσα
ἄκουσα ἠττήσατο τὴν συνδρομὴν τῶν Κολοκοτρωναίων
πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς Νήσου ἐκ τοῦ Ἄγους τούτου.

Ἐντεῦθεν ἡ Πελοπόννησος ὀνομάσθη «Κατακαημένος
Μωρηᾶς».

Ἄλλ' ἔστω πρὸς γνῶσιν τῶν Ἀλβανῶν ὅτι ἡ Ἑλλὰς
δὲν ἔπαυσεν γεννῶσα Ἡρακλεῖς καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Λεπίς δὲν
ἠμβλύνη κατακόπτουσα τὰ Ἑλληνομάχα Τέρατα. Ἐπὶ κε-
φαλῆς δὲ τοῦ Ἔθνους εὐρίσκεται ΠΑΥΛΟΣ ὁ Α'.

Σημ. Ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ
Ἐφημερίδι «Μορεᾶς».

ΓΟΡΤΥΝΙΑ ΚΑΙ ΓΟΡΤΥΝΙΟΙ

Τὸ τμήμα ἐκεῖνο τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας, τὸ ὁποῖον ἀδιστακτῶς δύναται νὰ τεθῆ ὡς κορωνὶς διὰ τὴν εἰς πᾶσαν πατριωτικὴν ἐκδήλωσιν στάσιν του, εἶναι ἀναμφισβητήτως ἡ Γορτυνία. Ἐπικοί ἀγῶνες διεξάγονται ἐνταῦθα ἀπὸ τῆς μυθολογικῆς ἐτι ἐποχῆς μέχρι καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων ἐναντίον πάσης βαρβαρότητος ὑπὸ οἰανδήποτε μορφῆν καὶ ἂν ἐμφανίζηται αὕτη. Οἱ Γορτύνιοι, καθ' ὅλην τὴν μακραῖωνα ἱστορίαν των ἐβίουσαν ὡς ἐν στρατοπέδῳ καὶ οἱ στιβαροὶ αὐτῶν βραχίονες οὐδέποτε ἀπέκαμον ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ὄπλων.

Θεοὶ καὶ ἡμίθεοι ἀνεδείχθησαν Γίγαντες καὶ Τιτᾶνες.

Οἱ ἀγῶνες οὗτοι ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ ὑπέροχος φύσις ἀφ' ἑτέρου, διεμόρφωσαν τὴν ἐκλεκτὴν, τὴν τελείαν θὰ ἐλέγομεν ψυχοσύνθεσιν τοῦ Γορτυνίου ἣν δὲν ἔπαυσαν νὰ θαυμάζουσιν οἱ αἰῶνες καὶ ἧς ἄπειρα δείγματα, πατριωτισμοῦ, αὐταπαρνήσεως, ἀνδρείας, πολιτισμοῦ, καὶ παιδείας εὔρηται ἐν ταῖς σελίσιν τῆς Γορτυνίου Ἱστορίας.

Ἐντεῦθεν καὶ τὸ πρόσφατον θαῦμα. Ἡ Γορτυνία δουλωθεῖσα ἠλευθερώθη, καὶ πεσοῦσα ἠνορθώθη.

Αἱ καταχθόνιοι δυνάμεις τοῦ σκότους, ὡς ἐξήμεσεν ἡ κόλασις πρὸς καθαρὸν δῆθεν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ αἱ Σατανικαὶ μέθοδοι ὡς ἡ ἐγκληματικὴ των διάνοια ἐπενόησεν πρὸς ἐπιβολὴν των ἐπὶ τῶν Γορτυνίων οὐδὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐπιτύχωσι. Ληλασίαι καὶ καταστροφαί, ἐμπρησμοὶ καὶ δηώσεις εἰς οὐδὲν ἴσχυσαν.

Καὶ ἡ Γορτυνία ἐξῆλθε τῆς τετραετοῦς δοκιμασίας ὑπὲρ—ποτε ὠραία, ἄμωμος καὶ ἀμόλυντος.

Τὸ θαῦμα ἐπετελέσθη.

Σημ. Ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Ἐφημερίδι «Μορεάς»

ΑΡΚΑΔΙΑ

«Et in Arcadia ego!»

«Καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἔζησα ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ»

Οἱ Θεοὶ εὐρίσκοντες αὐχμηρὸν τὸ Ὀλύμπιον τοπεῖον καὶ ὡς ἐκ τούτου μὴ δυνάμενον νὰ ἱκανοποιήσῃ ἀπάσας τὰς Θείας αἰσθήσεις ἐπεδίωξαν τὴν ἐξεύρεσιν ἑτέρου καταλλήλου περιβάλλοντος ἱκανοποιούντος ἀπολύτως τὰς ἀπαιτήσεις τὰς Θείας καὶ ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως τῶν Θεῶν καὶ τῶν θεαινῶν. Καὶ ὡς τοιοῦτον προέκρινον παντὸς ἄλλου τὸ Ἀρκαδικὸν οὐ τὰ ὄρια ἐπεξετείνοντο πολὺ πέραν τῶν σημερινῶν.

Ἡ Ἀρκαδία ἐγοήτευσε τὰ θεῖα ὄμματα καὶ δι' ἄλλους μὲν λόγους κυρίως ὅμως διότι ἐν αὐτῇ ἐγεννήθη ὁ Πατὴρ τῶν Θεῶν καὶ ἐν αὐτῇ ἐλούσθη τὸ πρῶτον εἰς τὸν Θεῖον ποταμὸν ὅστις ἔκτοτε καλεῖται Λούσιος.

Ἡ γοητεία τοῦ Ἀρκαδικοῦ τοπίου εἶνε ἀνωτέρα πάσης περιγραφῆς. Μόνον ὁ χρωστήρ ἐξόχου ζωγράφου δύναται ν' ἀποδώσῃ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον τὸ ἀπερίγραπτον κάλλος τὸ ἐκτυλισσόμενον ἀνὰ πᾶν βῆμα πρὸ τῶν ἐκπλήκτων ὀμμάτων τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Φύσις ἐνταῦθα ἐνέχει κάτι τὸ ἐπιβλητικόν, κάτι τὸ ὑπερκόσμιον. Ὅρη σκιαζόμενα ὑπὸ παρθένων δασῶν, εἰς ἃ καὶ σήμερον ἔτι περιπλανῶνται αἱ θεαὶ καὶ αἱ νύμφαι ἀκρόμεναι τῆς Φόρμιγγος τοῦ Πανός καὶ τῆς Λύρας τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ μορφὴν ποιμενίδων.

Ἐνταῦθα καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Δημογέροντος τῆς Δημητσάνης ἡ Ἡρώϊς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανταστάσεως Ἀνδρονίκη ποιμένουσα τὰς αἴγας τῆς τὸ πρῶτον ἠτένισε τὸν

Θρασύβουλον.

Ὅστις εἶδεν τὴν μαγεῖαν τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου καὶ τὸ ὄνειρον τῆς δύσεως ἐκ τοῦ χαλασμένου βουνοῦ ἐκεῖνος ἠγνόησε τὸ μεγαλεῖον τοῦ Πλάστου καὶ τὴν σμικρότητα τοῦ πλάσματος.

Αἱ ἀνθόσπαρτοι κοιλάδες, τὰ κελλαρρίζοντα ὕδατα τῶν ποταμῶν καὶ τῶν ρυάκων, μιγνυόμενα μετὰ τῶν ἀσμάτων τῶν ἀηδόνων καὶ τὰς φωνὰς τῶν ποιμνίων συμπλέκονται εἰς Θεῖαν ἀρμονίαν καταυλοῦσαν τὰ ὦτα τῶν μακαρίων κατοίκων τῆς.

Εἰς τὰ ἱερά Ἴαση τῆς Ἀρκαδίας ἢ Ἄρτεμις ἀνεξήτει τὰ θηράματά τῆς, καὶ ὁ υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης περιπλανόμενος ἀνὰ τὰ μυροβόλα ὄροπέδια ἔρριπτεν τὰ φλογερά βέλη του ἀδιακρίτως ἐπὶ Θεῶν, καὶ Θεαινῶν τὰ εἰδύλλια καὶ τὰ σκάνδαλα τῶν Θεῶν διεδέχοντο ἄλληλα. Ἡ Νύμφη Καλλιστῶ ἐνταῦθα ἔτεκε τὸν Ἀρκάδα ἐκ τοῦ Διὸς ὅπερ τοσοῦταν ἐξώργησε τὴν Ἥραν ὥστε μετεμόρφωσε ταύτην εἰς Ἄρκτον.

Αἱ Δρυάδες καὶ Ἀμαριλίδες ἐκ τῶν εὐκάρπων ἀμπελώνων καὶ κήπων τῆς Ἀρκαδίας ἐκόμιζον εἰς τοὺς Θεοὺς τὸ Νέκταρ καὶ τὴν Ἀμβροσίαν δι' ὧν οἱ Θεοὶ ἐγένοντο Ἀθάνατοι.

Ἡ Ἀρκαδία ἀποτελεῖ πρότυπον εἰς τοὺς διαδόχους τοῦ Ἀπελλῆ καὶ πηγὴν ἐμπνεύσεως εἰς τοὺς τοῦ Ὀμήρου καὶ τοῦ Πινδάρου.

28^Η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

Καὶ ἠττήσατο ὁ μικρὸς τὸ δέμας ἀλλ' οὐ μαχητῆς βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας ὁ τὴν ἀνόητον κεφαλὴν αὐτοῦ καταστήσας δειγματολόγιον στεμμάτων, παρὰ τοῦ μεγίστου Ἑλληνοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Β'. «Γῆν καὶ ὕδωρ». Ἦγνόμεν ὁ τάλας ὅτι οἱ Ἕλληνες βασιλεῖς δὲν δίδωσιν ἐκ τοῦ ἱεροῦ χώματός των οὐδὲ κόκκον καὶ ἐκ τῶν ὑδάτων αὐτῶν οὐδὲ σταγόνα.

Ὁ Ἕλλην βασιλεὺς κατάπληκτος πρὸ τῆς θρασυτητος τοῦ μιχροῦ βασιλέως ἀλλὰ καὶ μὴ ἐπιθυμῶν νὰ ἐξοργισθῶσιν οἱ θεοὶ δὲν ἔρριπεν τοῦτον εἰς τὸ φρέαρ, οὐδὲ εἰς τὸν Καιάδαν ἵνα ἐκεῖθεν λάβῃ τὰ αἰτούμενα, ἀλλ' ὡς μέγιστος τῶν μεγίστων ἀπέπεμψε τοῦτον μὲ τὸ μειδίημα τῆς ἐσχάτης περιφρονήσεως.

Ὁ χολωθεὶς βασιλεὺς μένεα πνέων κατὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ βασιλέως της ὄμωσεν ἐκδίκησιν εἰς Θεοὺς καὶ δαίμονας. Καὶ ἠγηθεὶς πομπώδους στρατοῦ ἐκ τῶν ληστῶν τῆς Καλαβρίας καὶ τῆς Σικελίας, ἐκ τῶν ἀνθρωποφάγων τῆς Ἐρυθραίας καὶ τῆς Σομαλίας, καὶ ἐκ τῶν πάντοτε ἀργυρωνήτων Ἀλβανῶν ὧν πάντων τούτων ἦτο Βασιλεὺς καὶ τὰ στέμματά των κομπάζων ἐπεδείκνυεν ἐπὶ τῆς ἐλαφρᾶς κεφαλῆς του.

Εἰς τὸν στρατὸν τοῦτον δέον νὰ προστεθῇ καὶ ὁ ἐπιβλητικὸς στόλος. ὅστις ὑπὸ ἔποψιν ἀριθμοῦ καὶ ὀπλισμοῦ ἦτο ὁ πρῶτος ἐν τῇ Μεσογείῳ ἧς αὐτοανεκηρύχθη δεσπότης καὶ κύριος ἀποκαλῶν ταύτην (Μάρε Νόστρουμ), δηλαδὴ ἡ θάλασσά μας. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀεροπορία του κατ' οὐδὲν ὑστέρει εἰς ἀριθμὸν ἐφοδιασμὸν καὶ ὀργάνωσιν. Ὅλοι οἱ πόροι, ὅλα τὰ μέσα τῆς ἀχανοῦς αὐτοκρατορίας, ὅλη ἡ ὀργάνωσις διετέθησαν μόνον καὶ μόνον διὰ τὴν

ἀρτιωτάτην ὀργάνωσιν καὶ ἐξοπλισμὸν τοῦ κατὰ τῆς Ἑλλάδος προοριζομένου στρατοῦ, στόλου καὶ ἀεροπορίας.

Καὶ ὅταν τὰ πάντα ἠτοιμάσθησαν τότε ἐσήμανον πολεμικὸν συναγεμὸν, αἱ σάλπιγγες τοῦ Νέρωνος καὶ τοῦ Καλλιγούλα καὶ σπονδαὶ ἐτελέσθησαν διὰ τὴν αἰσίαν ἐκβασιν τῆς κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείας.

Καὶ ἡ πομπώδης στρατιὰ ἡγουμένου τοῦ ἔχοντος «κυνὸς ὄμματα κραδίην δ' ἐλάφοιο» βασιλέως ᾧδευεν ἵνα καὶ τὸν Βασιλέα Γεώργιον τὸν Β' καὶ τὴν Ἑλλάδα τιμωρήσῃ καὶ τὰς Ἑλληνίδας λάβῃ θεραπευίδας τῶν βαρβάρων ὑπηκόων του ὡς διεκήρυττον, καὶ τοῦτο διότι δὲν προσεκύνησαν αὐτῷ καὶ δὲν τῷ προσέφερον Γῆν καὶ ὕδωρ.

Οἱ Ἕλληνες εἰς τὸν ἐπιβλητικὸν τοῦτον ὄγκον δὲν εἶχον ν' ἀντιτάξωσιν εἰμὴ μόνον τοὺς 300 τοῦ Λεωνίδα καὶ τοῦ Διάκου εἰς τὰς Θερμοπύλας, τοὺς ἐλαχίστους μαχητὰς τῆς Βασιλίδος ὑπὸ τὸν Ἕλληνα Ἀυτοκράτορα Κωνσταντῖνον τὸν Παλαιολόγον, τοὺς ἀόπλους νικητὰς τοῦ Βαλτετσίου ὑπὸ τὸν Κολοκοτρώνην, καὶ τοὺς ἥρωας τοῦ Μιζανίου, τοῦ Σαρανταπόρου, τοῦ Κιλκίς, τοῦ Σαγγαρίου καὶ τοῦ Ἑσκή—Σεχέρ, ὑπὸ τὸν Στρατηλάτην Βασιλέα Κων)νον τὸν IB.'

Καὶ οὕτω ὀλίγοι ὅπως πάντα, ἀτελῶς ὀπλισμένοι ὡς μὴ ἔχοντες τὰ μέσα, ἄνευ φίλων ὡς πάντοτε συμβαίνει εἰς παρομοίας περιστάσεις εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀλλ' ἔχοντες πίστιν εἰς τὸν Θεόν, εἰς τὴν Πατρίδα καὶ τὸν Βασιλέα των καὶ γνωρίζοντες ὅσον οὐδεὶς ἄλλος τὸν χειρισμὸν τῶν ὀπλων ἠτοιμάζοντο ν' ἀπαντήσωσιν ὡς αὐτοὶ καὶ μόνον ἐγνώριζον εἰς τὴν βάρβαρον βαρβαρότητα.

Καὶ ὅταν αἱ αἰσχρόνυμοι, αἱ πολύμορφοι, καὶ θηριώνυμοι μεραρχίαι τοῦ μισητοῦ βασιλέως, ἐνεφανίσθησαν πρὸ τῶν Ἑλληνικῶν συνόρων, ὁ Ἕλλην Βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Β' ἐσήμανεν τὸ ἐγερτήριον σάλπισμα, καὶ οἱ Ἕλληνες πάντες ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου τῆς Ἑλληνικῆς Γῆς μέχρι τοῦ ἄλλου ἐξηγέρθησαν καὶ ὁ κόσμος εἶδεν ἐννεὸς τὴν τιτανομαχίαν τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους καὶ τῆς φθορᾶς ἀφ' ἐνὸς καὶ τῶν δυνάμεων τοῦ φωτὸς καὶ τῆς ἐλευθερίας

ἀφ' ἑτέρου.

Πάλη ὀλίγων γιγάντων πρὸς ἀμέτρητα πλήθη. Οἱ Ἕλληνες μάχονται ὡς λέοντες ὑπερασπιζόμενοι τὸ ἱερὸν ἔδαφος τῆς Πατρίδος, καὶ τὰ ἱερὰ ὄστα τῶν προγόνων. Καὶ οἱ βάρβαροι προᾶγμα πρωτοφανὲς εἰς τὴν πλήρη ἡττῶν ἱστορίαν των μάχονται ὡς λυσοδόηκτοι λύκοι.

Ἄγωνία καὶ τρόμος συνέχει τὰς ψυχὰς ὅλου τοῦ κόσμου καὶ ὅλων τὰ βλέμματα εἶνε ἐστραμμένα πρὸς τὸν Πίνδον.

Οἱ Ἕλληνες μάχονται ἀπεγνωσμένως καὶ τὸ σύνθημα αὐτῶν εἶναι ἐλευθερία ἢ θάνατος. Τὸ ἀνθρώπινον ἐγὼ των σιγά—σιγά ὑποχωρεῖ καὶ τέλος ἐξαφανίζεται παραχωροῦν τὴν θέσιν του εἰς τὸ πνευματικὸν ἐγὼ εἰς τὸν πνευματικὸν ἄνθρωπον. Καὶ οὕτως ἐξαυλωμένοι μάχονται ἐπιφέροντες θανάσιμα πλήγματα κατὰ τοῦ ἀντιπάλου, ὅστις κατὰ ἀλλεπάλληλα κύματα ἐπιτίθεται κατὰ τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος, καὶ ἡ μία ἐλίθεισι διαδέχεται τὴν ἄλλην.

Οἱ Θεοὶ μετὰ θαυμασμοῦ παρακολουθῶσιν ἐκ τοῦ Ὀλύμπου τὴν τιτανομαχίαν τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων καὶ μακαρίζουσιν ἑαυτοὺς διότι ἐγεννήθησαν Ἕλληνες.

Εἰς τὸ κρισιμώτατον σημεῖον τῆς μάχης ὁ Ἕλλην Βασιλεὺς διατάττει τὴν λόγχην ἐπὶ τοῦ ὄπλου.

Πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς λόγχης κρύος ἰδρὼς περιλούει τὰς πολυονύμους ὀρδὰς τοῦ ἄρπαγος Βασιλέως καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπικαλεσθέντες εἰς βοήθειαν τὴν Θεομήτορα καὶ μὲ τὴν πολεμικὴν ἰαχὴν ἄερα, ἐρρίφθησαν κατ' ἀπάνω των ὡς λέοντες ὀρεσίτροφοι, ἐπιφέροντες τοιαύτην φθοράν, οἷαν δὲν ἀνέγραψεν οὐδὲ θ' ἀναγράψῃ οὐδεμία πολεμικὴ ἱστορία οὐδενὸς ἔθνους.

Ὁ Ἰταλὸς Βασιλεὺς θεόμενος τὴν σφαγὴν τοῦ πομπῶδους στρατοῦ του καὶ τὴν ἐπαίσχυντον φυγὴν τούτου δέχεται ἐπὶ τοῦ ἰσχνοῦ τραχήλου του ἀλλεπαλλήλους κολάφους διὰ χειρὸς τοῦ μεγάλου Ἕλληνο Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Β' καὶ τὰ στέμματα διαφυγόντα τῆς ἐπηρμένης κεφαλῆς του μετὰ πατάγου κατεκρημνίσθησαν εἰς τὰ βάραιθρα τοῦ

Πίνδου, και ὁ ἴδιος ἐπεζήτησε διὰ τῆς φυγῆς τὴν σωτηρίαν του.

Ὁ συνέχων τὴν ἀναπνοὴν του ἐκ τῆς ἀγωνίας κόσμος παραληρῶν ὑπεδέχθη τὸ ἄγγελμα τῆς νίκης τῶν Ἑλλήνων και ἐπίσημα και ἀνεπίσημα χεῖλη εἰς ὅλας τὰς λαλουμένας γλώσσας ἀνεφήμησαν τὴν Ἑλλάδα και τὸν Βασιλέα της.

Οἱ σοφοὶ τῆς Γῆς ματαίως ἀνεζήτησαν εἰς τὰς ζώσας και νεκρὰς γλώσσας καταλλήλους λέξεις και ἐκφράσεις διὰ νὰ ἐξυμνήσωσι και καταστήσωσι νοητὸν εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς ὑψηλίου τὸ μέγεθος και τὰς συνεπείας τῆς Ἑλληνικῆς νίκης.

Και μόνον ὅταν ἡ Ἑλλάς γεννήσῃ τὸν νέον της Ὀμηρον και συγγραφῆ τὸ ἔπος τοῦ Πίνδου τότε, και μόνον τότε ὁ κόσμος θὰ ἐννοήσῃ ἐν ὅλῃ της τῇ λαμπρότητι τὴν Ἑλληνικὴν Νίκην και τὴν προσωπικότητα τοῦ μεγάλου της Βασιλέως ΓΕΩΡΓΙΟΥ τοῦ Β΄.

Ὁ ἠττηθεὶς βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας ἐξόριστος, πένης, ἄγνωστος, ἄπατρις, ἀπέθανεν ἐν τῇ ξένη ὡς ὁ ἔσχατος τῶν ἀνθρώπων ὑποστὰς οὕτω τὴν ἀμείλικτον Θεῖαν τιμωρίαν.

Η ΚΥΠΡΟΣ

Γιὰ κύττα πόσο πέλαγος, τί θάλασσα πού πιάνει
τὸ μάτι ὄλο δὲν μπορεῖ τὸ μάκρος της νὰ φθάσῃ.
Ἐνα βασίλειο μπορεῖ μονάχη της νὰ κάνῃ!
Ἄλλα τὰ ἔχει! ποταμούς, βουνά, λουλούδια, δάση
μὲ τὴ δροσιά του οὐρανὸς ὀλόχαρος τὴ βρέχει,
καὶ μοναχὰ Ἐλευθεριά, Ἐλευθεριά δὲν ἔχει!

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Ἐνῶ θὰ ἔδει νὰ παραμένωσιν (ἄλλα τὰ χεῖλη τῶν
ἄσεβῶν) καὶ ἑρμητικῶς κεκλεισμένα, ἐλλάλησαν καὶ ὡς ἦτο
ἐπόμενον ἠσέβησαν, καὶ εἶπον (ὑψιστε Θεεῖ) ὅτι ἡ Κύπρος
δὲν εἶνε Ἑλληνίς. Εἶπον ὅτι εἰς τὰς φλέβας της δὲν κυκλο-
φορεῖ αἷμα Ἑλληνικὸν καὶ ὅτι οἱ παλμοὶ τῆς καρδιᾶς της
δὲν πάλλουσιν ἑλληνιστί. Εἶπον ἀκόμη ὅτι μητέρα της
δὲν ἔχει τὴν Ἑλλάδα, καὶ πατήρ της δὲν εἶναι ὁ Μακάριος
καὶ Βασιλεύς της ὁ Παῦλος ὁ Α΄. Καὶ ἐπροχώρησαν ἔτι
περαιτέρω καὶ ἔξετόξευσαν ἀπειλὰς καὶ δὴ κατὰ τοῦ Σε-
πτοῦ προσώπου τοῦ λαοφιλοῦς Ἑλληνος Βασιλέως Παύλου
τοῦ Α΄. Καὶ εἶπον ὅτι ὁ Ἄναξ οὐδὲν ἔχει δικαίωμα ἵνα
περὶ Κύπρου ὁμιλεῖ, καὶ ἂν τὴν ἀσφάλειαν τοῦ θρόνου
του ἐπιθυμεῖ θὰ ἄδει νὰ σιγᾷ.

Οἱ Βούλγαροι, αὐτὸ τὸ ἔκτρομα τῆς δημιουργίας μετὰ
πικρίας ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι δὲν ἐτόλμησαν
πόποτε παρ' ὄλον τὸν κυνισμόν των νὰ ἐκφρασθῶσιν
οὕτω.

Ἄλλ' ὅταν ἔχει τις τοιοῦτους ἀσπόνδους φίλους τοιαῦτα
λέγοντας καὶ τοιαῦτα πράττοντας τί δέον ν' ἀναμένῃ παρὰ
τῶν ἐχθρῶν του;

Καὶ εἶπον εἰσέτι ὅτι ἡ Ἑλλάς κατατρούχεται ἐκ τοῦ πολέμου, ἐκ τῆς πενίας, καὶ τῶν πολιτικῶν ἀνωμαλιῶν, καὶ ὅτι θὰ ἦτο τὸ ὀλιγώτερον ὀξύμορον νὰ ἐπιζητῇ ἡ Κύπρος τὴν Ἐνωσὶν τῆς μετὰ μιᾶς Χώρας εὐρισκομένης εἰς τοιαύτην κατάστασιν.

Καὶ ἠρώτησεν ἡ εὐαίσθητος καρδία των· μὴ αἰσιδηραὶ ἀλύσσεις τῆς δουλείας εἶνε βαρεῖαι; καὶ ἂν συμβαίνει οὕτω εἶνε πρόθυμοι ν' ἀντικαταστήσωσι ταύτας μὲ ἄλλας ἑλαφροτέρας καὶ πλεον πολυτελεῖς· ἐκ χρυσοῦ ἢ ἀργύρου, ἢ ἔστω καὶ ἐκ πλατίνης ἂν προτιμᾷ, καὶ ἀδαμαντοκολλήτους εἰσέτι.

Μὲ τοιαύτας ἀχαρακτηριστοὺς μωρίας νομίζουσιν ὅτι θὰ ἐξαπατήσουν τὸν εὐγενέστερον καὶ τὸν εὐφρέστερον λαὸν τοῦ Κόσμου. Τὸν λαὸν ὅστις ἐξύψωσε τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, καὶ ἀνήγειρεν τὸν Παρθενῶνα, τοῦ ὁποίου προσκυνηταὶ προσέρχονται τὰ ἔξοχα πνεύματα τῆς ὑψηλίου.

Ἡμεῖς εἰς τὸ ἀδίκον ἀντιτάσσομεν τὸ δίκαιον καὶ εἰς τὸ ἀνήθικον τὸ ἠθικὸν καὶ ὡς εἶνε τοῖς πᾶσι γνωστὸν τὸ ἀδίκον οὐδέποτε ἐδικαιώθη καὶ τὸ ἀνήθικον οὐδέποτε ἐστάθη ὀρθιον. Πάντοτε ἡ ἀλήθεια διέλαμψεν καὶ τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἠθικὸν θᾶπτον ἢ βράδιον ἀνεγνωρίσθησαν, καὶ ἡ Θεία Δίκη ἐτιμώρησεν ἀμειλίχτως πάντα (ἢ ἄτομον εἶνε ἢ οἰκογένεια, ἢ πόλις, ἢ Ἔθνος) ὅστις τὴν ἀδικίαν καὶ τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ὑποκρισίαν ἐπεχείρησε νὰ καταστήσῃ νόμιμον ἵνα καλύψῃ τὰς ἀνόμους ἐπιδιώξεις του. Μικρὰ παρατηρικότης καὶ θὰ πεισθῆτε ἀπολύτως.

Ὅσον διὰ τὴν Ἑλληνικότητα τῆς Κύπρου καὶ οἱ ὄρατοὶ καὶ ἀόρατοὶ κόσμοι γνωρίζουσιν ὅτι εἶνε Ἑλληνὶς ὅσον καὶ ὁ ΠΑΡΘΕΝΩΝ.

Τὸ αἷμα τῆς εἶνε τόσον Ἑλληνικὸν ὅσον καὶ ἡ Ἁγία Κοινωνία εἶνε αἷμα τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ. Καὶ οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας τῆς τοὺς ὁποίους ἀκούετε εὐκρινῶς, εὐκρινέστατα, εἶνε ἐπίσης Ἑλληνικοὶ παρὰ τὰ λεγόμενά σας. Καὶ σεῖς γνωρίζετε τοῦτο· καὶ ἅς προσποιεῖσθε ἄγνοιον καὶ εἶνε ὁ

ἴδιος ὁ παλμὸς ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Εἶνε εὐρυθμὸς μελωδία κατακηλοῦσα τὰ ὦτα. Ἀποβάλλατε τὰς ὑστεροβούλους τὰς κακὰς σκέψεις καὶ θὰ τὸ γνωρίσητε. Εἶνε τὸ πνεῦμα τοῦ καλοῦ καὶ δὲν ζητεῖ τίποτε ἄλλο εἰμὴ μόνον τὴν ἐλευθερίαν του. Λύσατε τὰ δεσμά του καὶ ἄφετε τοῦτον νὰ πάλῃ ἐλευθέρως.

Λέγετε ἀκόμη ὅτι ὁ Βασιλεὺς Μας δὲν ἔπρεπε νὰ ὁμιλήσῃ περὶ Κύπρου. Τότε ποῖος πρέπει νὰ ὁμιλῇ; Ποῖος εὐρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους; Τίς ἀρμοδιώτερος τοῦ Βασιλέως μας; Μήπως ὑμεῖς;

Ἀπατᾶσθε ἐὰν τὸ νομίζετε. Καὶ οἱ ἀπειλαί σας δὲν εὐρίσκοισι πλέον οὐδεμίαν ἀλήθειαν. Παρῆλθον ἀνεπιστρέπτει (οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι) καὶ τὰ παθήματα ἔγιναν πικρὰ μαθήματα εἰς τοὺς Ἕλληνας. Ἔστω πρὸς γνῶσιν σας ὅτι μαισιοπονεῖτε, ὅτι πλανᾶσθε καὶ μάλιστα πλάνην οἰκτρᾶν. Ἑλλάς εἶνε ὁ Βασιλεὺς Της. Καὶ ὁ Βασιλεὺς Της εἶνε ἡ Ἑλλάς. Ὁ λαὸς προστατεύει τὸν Βασιλέα Του ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς ἐσωτερικῆς ἢ ἐξωτερικῆς καὶ ὁ Θρόνος Του (οὐ μὴ σαλευθῆσεται εἰς τὸν αἰῶνα).

Ἡ Κύπρος δὲν ἐλιθυμεῖ τίποτε ἄλλο οὔτε οικονομικὰς παροχὰς, οὔτε εὐμάρειαν, οὔτε χλιδὴν, οὔδὲ ἄλλο τί. Ὅλα τὰ ἀπορρίπτει μετ' ἀγανακτήσεως.

Τὸ αἴτημά της εἶνε ἓν καὶ μόνον καὶ ἐκφράζεται μετ' τὴν λέξιν «ΕΝΩΣΙΣ».

Σημ. Ἀπάντησις εἰς Ἐφημερίδας τοῦ ἐξωτερικοῦ.

